

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

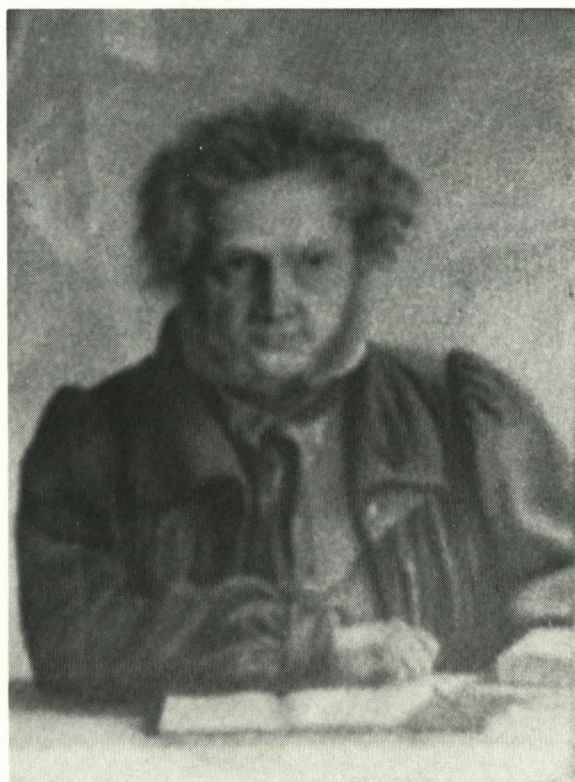
Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANER - *bladet*

Månedsskrift for Soransk Samfund November-December

1976

**Et fund: B. S. Ingemann tegnet af Vermehreni 1844.
Se side 108.**

UNI SOL

København: Rådhuspladsen 2, 1550 Kbh. V. Tlf. (01) 13 10 44

Århus: Bispeterov, 8000 Århus C. Tlf. (06) 12 31 00

Aalborg: Jernbanegade 10, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 13 70 33

Odense: Kongensgade 69 B, 5000 Odense. Tlf. (09) 11 25 72

C.W. Tom Petersen
Academia Sorana

efter tegning af Christian Tom-Petersen

SORANER-BLADET

NOVEMBER-DECEMBER 1976 61. ÅRGANG NUMMER 9

Erindringer fra min tid på Sorø Akademi

Gunnar Dam (1913), der vil være Soraner-bladets læsere bekendt fra sit fine erindringsbillede "De bør forelske Dem!" i januar-nummeret 1975, har nu skrevet nogle udførligere soraner-erindringer som vi hermed har fornøjelsen at bringe in extenso - det er ikke kedelig læsning!

Rantzaу

I den ret korte tid, jeg var elev på Sorø Akademi, fra d. 21. august 1911 til d. 16. marts 1913, oplevede jeg en hel del, der for mig virkede fremmedartet i sammenligning med min hittidige barndom i Neksø, og ikke helt lidt i Sorø-perioden har jeg antagelig bedømt noget forkert netop på grund af de meget store forskelligheder i mange henseender. Disciplinen fandt jeg alt for hård og afstanden mellem lærer og elev for stor. Skønt jeg udmærket snart blev klar over, at også min dom over "Slaveanstalten" var urealistisk på mange måder og ofte for hård, må jeg nok indrømme, at jeg først efter min skoletid kunne vurdere tingene mere nøgternt og sikkert, og også mere rigtigt. Dette betyder ikke, at jeg nu, i min alderdom, finder alt rosenrødt dengang, selvfølgelig ikke - der er endog visse forhold, jeg den dag i dag anser for at have været uheldige. Men bortset fra denne erkendelse og i ærlig bestræbelse efter at være ærlig og reel i mine erindringer fra de halvandet år, jeg gik på Akademiet, kan jeg roligt påstå, at der for det første var enkelte store undtagelser fra det, jeg ville kalde reglen, og for det andet, at meget af det, der foregik såvel i undervisning som i den dag-

lige færden ellers på skolens område, faktisk slet ikke var mig ubehageligt - i flere henseender var det tværtimod opmuntrende! Dette kan måske forekomme lidt selvmodsigende, men er det i virkeligheden ikke!

Sagen er bl.a. den meget kendte historie, at de fleste elever vel umiddelbart vil have en tendens til at overdrive besværlighederne og gå mere nonchalant hen over de ting, de egentlig godt kan lide!

Hvad undtagelserne angår, har jeg i mit indlæg om sangtimerne hos Tscherning givet en del erindringer fra mig, som jeg ikke skal gentage her. Derimod vil jeg kommentere forskelligt andet fra den daglige skolegang, idet man bedes mærke sig, at jeg ikke var alumne, men havde min daglige gang til skolen ude fra Ankerhus.

Det med at gå klædt i uniform vakte til at begynde med mere min forundring end egentlig modvilje. Denne kom først frem - og her synes det mig med rette - da jeg den første dag i oktober fik en knaldende ørefigen - nå, så hård var den måske heller ikke! - fordi jeg havde glemt at ombytte den hvide sommerkasket med vinterhalvårets mørke! -

Lovlig disciplinpræget måske! - Men i hvert fald bar jeg da intet nag på grund af det skete. Det var i øvrigt, så vidt jeg husker, "Ridderen", adjunkt Frimodt, der gav mig den lidt specielle morgenhilsen.

Bortset fra det ret meget, jeg dårligt dengang kunne forlige mig med, var der også forhold, jeg uden videre godtog som noget behageligt, f.eks. det, at der altid var en vis ro og orden over feltet! Selv om jeg næppe gav udtryk for min bedømmelse angående sådan noget, ved jeg, at jeg godt kunne lide det. Og jeg er temmelig vis på, at det den dag i dag gælder alle de børn, som ønsker at få noget udbytte af deres skolegang. Når undervisning og bestemmelser ligger i et udisciplineret roderi, føler intet ordentligt barn sig veltilpas, det er min bestemte overbevisning.

Mange af underviserne på Sorø Akademi dengang var af den kaliber, at de som regel kunne forene en ret autoritær holdning med humoristisk sans og en venlig indstilling til en klasse som helhed, så længe der ikke skete uforudsete eller forstyrrende situationer. Der var imidlertid i følge sagens natur stor forskel på de enkelte læreres væremåde og undervisningsform, hvilket netop skabte en god variation. Der var jo mange adjunker og lektorer på en skole med mere end 300 børn. Mærkeligt for min yngre bror og mig var det, at så godt som ingen piger var på Akademiet - bortset fra nogle ganske få i gymnasiet. I Neksø var både realskolen og kommuneskolen fællesskoler, og der var altid omtrent lige mange drenge og piger i hver klasse. Også af denne grund følte det for os meget fremmedartet at komme hertil, hvor vi så godt som aldrig så en pige. Lærerinder var der da heller ingen af, så vidt jeg husker. I hvert fald har jeg aldrig haft nogen på Sorø Akademi.

Lad mig give en lempelig karakteristik af de lærere, min klasse (3. og 4. mellem) var bæret med. Jeg giver bedømmelsen efter min opfattelse af dem dengang.

Da jeg allerede har nævnt adjunkt Frimodt - "Ridderen" (han var faktisk Ridder af Dannebrog), kan jeg lige så godt starte med lidt om ham. Det var udelukkende Dansk, min klasse havde ham i, og dygtig var han som underviser, hvortil kom en stor viden om mangt og meget i tilknytning til faget. Vittig kunne han i høj grad være, og han bestræbte sig altid på at give os en vis litterær ballast. Uro i klassen blev ikke tålt, og spanskkrøret kom i brug en gang imellem, når det var bevidst forstyrrelse, der var årsagen til, at han greb ind. Men

i det hele taget fordrede han ro, og det var der praktisk talt i de allerfleste af hans timer. Han havde en pudsig vending, når han veloplagt og autoritær kom ind i klassen, hvor vi altid skulle stå ret og uden en lyd ved hans entré, og det var, idet vi satte os ned igen: "Dejlig mad, sagde jeg!" - Så svipsede han lidt med spanskkrøret, og bøgerne blev slået op! Egentlig gik hans timer stort set med liv og lyst, fordi han gav så mange nyttige og ofte morsomme kommentarer til elevernes oplæsning. Den blev der lagt megen vægt på - og efter min opfattelse med rette. Jeg har selv som underviser i Dragør skole gang på gang konstateret, at børnene sætter megen pris på selv at kunne læse højt og godt op.

Adjunkt Mathiesen havde altid i fysiktimerne en egen sarkastisk og villet undervisningsform. Hans timer foregikovre i fysiksalen, hvor vi undertiden skulle gøre kemiske eksperimenter. " - Kom herop, Satanas", kunne han udbrude, hvis en elev ikke reagerede hurtigt nok på hans navns nævnelse. Således har jeg mere end een gang fået den omtalte vending stukket ud. Men der var en godhjertet måde, sådan som han sagde ordene, så man blev hverken forskrækket eller fornærmet, men reagerede simpelt hen lidt stærkere!

Lektor Zoffmann havde vi i naturhistorie, og han var en fornøjelig fyr, så længe han mærkede interesse hos eleverne, og den var næsten altid til stede, for han krydrede samtalerne om dyr og planter med mange anekdoter og sjove bemærkninger. Men ro ville han have, og hans lidt spanskkrørsagtige pegepind svirpede nu og da over fingrene på en fredsforstyrrelse!

Af statur var Zoffmann en sjov rundagtig lille buttet type. Han var egentlig jovial og kunne udmærket, hvis man mødte ham på gaden, komme med et par vittige bemærkninger i forbifarten. Han havde en stor sommerfuglesamling på Museet, hvor naturhistorieundervisningen foregik. Een ting kunne han ikke fordrage, og det gav han udtryk for ved mange lejligheder, nemlig ligegyldig eller dårlig behandling af dyr. Jeg mindes således en gang i en time, at en af mine kammerater fik et ordentligt svirp med pegepinden, fordi han maltrakterede en flue eller et andet insekt! - "Dyrplaver" lød den korte kommentar, idet den korte, men mærkbare afstraffelse indfandt sig!

Adjunkt Erlandsen var min historie-lærer, og han var almindelig agtet for sin retfærdighedssans, og fordi han aldrig brugte "slående argumenter"! Desuden var han ofte fornøjelig med sine historiske karakteristikker. Der var i reglen stilhed i hans timer. Blev den afbrudt,

var det med et slag i bordet eller en hård, blank bemærkning, han genoprettede roen!

Så var der lektor Lauritzen, som vi havde i regning. Han var sådan en rar, ældre herre, der satte et + ved vore stykker, når de var rigtige, og et -, når de var forkerte. Jeg mindes egentlig ikke megen regulær regneundervisning. Men han knyttede nogle bemærkninger til opgavernes udformning og behandling. Jeg var allerede fra Neksø af svag i det fag, og stort bedre med regningen blev det næppe på Sorø Akademi. I hvert fald har min regnesans dengang været ringe. Først på Silkeborg Seminarium lærte jeg kunsten - og det blev regulært.

At jeg ved en bestemt lejlighed i en af Lauritzens timer fik ros, skyldtes noget ganske andet end regningen, nemlig den store solformørkelse, der fandt sted d. 17. april 1912. Lauritzen stoppede tilsynet med regneopgaverne og fortalte os lidt om tidspunktet den dag for solformørkelsen og kunne godt tænke sig, at en af hans kære regneelever kunne give en god besked om den slags tildragelser! Og til alles forbløffelse var jeg den eneste i klassen, der kunne! Jeg følte mig helt stor, og Lauritzen sparede ikke på sin ros! Hvilken fornemmelse i en regnetime!

I tysk havde vi adjunkt Hubert Rosen, en efter min opfattelse ret ejendommelig lærertype, for øvrigt dygtig som underviser. Men visse ejendommeligheder ved hans væremåde skal jeg fremdrage. Han kunne f.eks. udmærket sidde og småsnakke med sig selv, halvt dansk og halvt tysk, mens han havde en elev "oppe"! Dertil kom, at han undertiden anvendte entalsform i tiltale, når han faktisk mente to! Således hændte det mere end en gang, at han med blikket hæftet skarpt på min sidekammerat, Oswald Due, og mig selv ret sammenbidt kunne udbryde: "Hør, Dam og Due, kom han her op!" Og så kunne der godt vanke rap med spansk-røret! Vi havde formodentlig siddet og hvisket sammen eller forårsaget anden uro. Oftest kneb han os blot i ørene, men ukendt var det nu ikke med det først nævnte, dog sjældent i en målestok, der betød noget. Ved en enkelt lejlighed mindes jeg, at han blev regulært hidsig over for en anden af mine klassekammerater, Holger Kristoffersen, og da vankede der smæk af spansk-røret over benene! Jeg var rystet over dette og blev rasende! Hvad det var, Holger havde begået, ved jeg ikke, det har formodentlig været noget ret udæskende, men jeg fandt straffen urimelig - og gør det den dag i dag. På den anden side må det være en øjeblikkelig hidsighed, der er løbet af med Rosen, for der var da ellers ikke noget

uvenligt over hans undervisning, og han kunne være fornøjelig nu og da. Striks var han imidlertid, når roen i klassen blev brudt. Og man må her erindre sig, at noget i retning af spektakkel eller direkte provokationer var der næppe nogen sinde tale om. Tiden var en anden end nu, i visse henseender sikkert lovlig ufølsom, men i andre måder brillant. Af egen erfaring kan jeg skrive under på, at man må have ro i en klasse, når man underviser. Men jeg vil nok indrømme, at jeg måske ved ordet "ro" ikke forbandt helt det samme som lærerne dengang. Derimod ved jeg med 100 pct. sikkerhed, at som forholdene er i mange skoler nu, ville jeg overhovedet ikke kunne undervise. Og jeg tvivler på, at nogen kan det i en sådan målestok, at det regulært giver udbytte for eleverne!

I gymnastik havde vi to undervisere, nemlig O. B. Müller og Thomsen.

Det var jo en noget "stiv" og u-elastisk gymnastikundervisning i de tider, og det gjaldt overalt, tror jeg. I hvert fald var det ganske den samme undervisningsform, jeg kom fra i Neksø, og der var da uden tvivl adskilligt i den, som både var forsvaret og godt på sin vis. Men de fleste er nu nok enige om, at den tidligere mere frigjorte og smidige gymnastik er værdifuldere. Om sommeren badede vi i søen fra den anstalt, der er i Akademihaven. Det var nu aldrig mit store nummer. For det første kom jeg fra den brusende østersøkyst, der er noget ganske andet livgivende end Sorø Sø, hvor idyllisk og køn den i øvrigt tager sig ud! Men hertil kom, at den undervisning i svømning, som lærer Thomsen gav os elever, afgjort var baseret på alt for megen forhåndsindstilling til eleverne. Kravene om udspring og svømmen i "sele" med Thomsen ved "dirigent"-stangen var mig i højeste grad imod, og jeg var faktisk bange og uvillig. Han fik aldrig lært mig at svømme! For øvrigt er det mærkeligt, at jeg ikke kunne svømme med den opvækst, jeg havde haft på Bornholm, hvor mine brødre og jeg gik i vandet næsten hver dag sommeren igennem. Der gaves overhovedet ikke svømmeundervisning på Neksø Realskole. Men mine brødre svømmede brillant, og nogen form for vandskræk havde jeg ikke. I Balkabugten badede vi ofte i bølgegang, og det morede mig kun, men jeg måtte altid holde mig i nærheden af bredden, medens mine to brødre altid kunne svømme udefter og vist nok så på mig med en vis ringeagt. Helt besynderligt lærte jeg mig selv at svømme i Sneum å ved Tjæreborg så sent som i 1917, og det skyldtes, at jeg uforvarende kom ned i en dyb strømforsnævring!

Nå, dette var et lidt langt sidespring. Inden jeg forlader mine gymnastiklærere

på Akademiet, må jeg lige nævne, at "O-B", som vi altid benævnte Müller, mange gange kunne være meget morsom og sarkastisk. Og så læspede han. Jeg glemmer ikke den første gang, han kaldte mig "røget sild". Det generede mig for så vidt ikke, da det blev sagt så morsomt, ikke mindst på grund af, at han læspede. Det lød omtrent sådan: "Røget thild", altså udtalt omtrent som th i det engelske ord "thought".

I tegning havde vi den flinke lærer Schmidt-Phiseldeck. Selve tegningerne, der nærmest var eftergjorte kvadrater, cirkler, trekantskonstruktioner m. m., faldt mig nemt, skønt jeg ikke havde antydning af tegnetalent; men der hørte jo heller ikke megen kunnen til de ting! En begribelig afslappet atmosfære var altid til stede i disse tegnetimer, der var uden megen direkte undervisning. Vi fik lov at sidde og hviske og småsludre. Aldrig noget med besværligheder i undervisningen!

Vi havde jo dengang skolehaver, og når vi var derude, var det altid "Røde Nielsen" (hårfarven og et noget rødblisset ansigt!), der viste os til rette. Han kunne faktisk blive hidsig, men var i virkeligheden elskeligheden selv - det samme gjaldt i sløjdundervisningen, som han også forestod. Han kunne udmærket gøre lidt grin med elevernes væremåde; men der var aldrig nogen brod i det, hansagde.

Lad mig dog uigenkaldelig slå fast, at de timer, der betød det helt oplevelsesrige for min bror og mig, var korsangen om lørdagen. Jeg skal dog ikke nu igen komme ind herpå. Blot kan jeg ikke nære mig for at nævne sagen. Og det specielle med Henrik Bentzon - den prægtigste basstemme havde han i hele koret! Og organist Tscherning var et geni!

En ting, der for min bror og mig stod som noget mærkværdigt, men i sin art havde en egen kolorit, var de såkaldte "overskæringer" i Sønderskoven, når den årlige "udflugt" fandt sted dertil (fuldkommen frivilligt). Når så ekspretoget mod Korsør kom rasende forbi med en hastighed på omkring 90 km i timen, blev vi elever på en måde helt "paf" af begejstring. Og hvad min bror og mig specielt angår, må vi jo også indrømme, at bornholmertoget mellem Rønne og Neksø kørte knap så stærkt - i virkeligheden næppe over 35 km i timen som maximal-fart!

Sorø omegn er som bekendt herlig, og det var Akademi-haven bestemt også, om end på en lidt anden måde. Fratergården, i hvilken vi legede i vinterhalvåret, var ikke nær så spændende, men alligevel med en egen patina og med kirken som baggrund en særpræget legeplads. I spisefrikvarterene var det almindeligt, at vi, der ikke boede på skolen,

byttede "madder" med alumnernes rundstykker. En af de lærere, jeg ikke havde i timerne, var den fornøjelige spasmager adjunkt Wiese. Ham kom vi ofte til at stifte bekendskab med i frikvarterene; men det var som regel, fordi han havde "vagt" og altså promenerede frem og tilbage på "gangen". Han var så hyggelig og jovial og kunne godt lide at slå en lille sludder af med eleverne i al gemytlighed. Ham satte jeg megen pris på, bare på grund af det!

Der var jo andre undervisere, jeg ikke havde, f.eks. lektor Ussing, der gerne kaldtes "Bonden", formodentlig fordi han så ofte gav sig af med almue-studier og yndede at tale om disse. Der var lektor Glahn og Ort, som jeg faktisk kun kendte af udseende og navn. En enkelt har jeg for resten glemt at omtale, og ham havde jeg dog som lærer i religion, nemlig den meget bestemte og alvorlige, men altid retsindige og beherskede lektor Gorm Hansen. Jeg kan ikke sige, at han påvirkede mig i religiøs retning, men på den anden side var hans alvor bag ordene og undervisningen så afgjort ægte.

Jeg må endelig ikke glemme min konfirmationsforberedelse, som på umådelig tiltalende måde blev ledet af pastor Krarup. Der lå ikke blot alvor og ægt-hed i hans måde at tale til os drenge på, men mere end det. Vi fik en stærk fornemmelse af, at konfirmationsforberedelsen var noget værdifuldt i bedste betydning. Uden nogensomhelst pegefingertilbudninger eller påduten os synspunkter var han ved hele sin væremåde og sit eksempel en varm menneskelig hjælp for os unge mennesker, og jeg ved, at der aldrig kunne være tale om, at nogen af os ville tale ilde om disse opbyggelige stunder.

Også fik vi jo også i denne periode lejlighed til på en ny måde at stifte bekendskab med organist Tschernings vidunderlige ledelse af sangen, nu i kirken, hvor det blandede kor jo skulle synge konfirmationskantaten af B. S. Ingemann. Prægtfuldt, allerede under de mange prøver, der gik forud oppe i den dejlige kirke med et af vort lands herligste orgler. Jeg kan kun sige, at min konfirmation blev mig et skønt minde med pastor Krarup og Tschernings kor deroppe.

Jeg var jo kun godt 1 1/2 år på Sorø Akademi; men skønt en del dengang var mig imod og tildels fremmedartet, er erindringen om det meget, der var strålende, som et klenodie, der gemmes i sindet.

Noget, jeg ikke har berørt ret meget, er det daglige kammeratskab i min klasse. Jeg kan ikke påstå, der var særlig mange, jeg kom i nærmere kontakt med; men det kan have været min egen fejl eller min

egen væremådes skyld. Jeg var faktisk noget tilbageholdende, interesserede mig således ikke meget for fodbold eller anden sport. Men jeg vil alligevel nævne forskelligt med henblik på de ret få, jeg fik en vis tilknytning til. Først og fremmest Osvald Due, fordi han var min sidekammerat, og tillige fordi han ret jævnlig kom ud på Ankerhus, hvor han sammen med min bror og mig kunne lave forskelligt "skæg" i haven o.s.v.; men vi kolliderede undertiden med Gartner Gram, der var meget nidkær med hensyn til den store haves orden og udseende. Ved en enkelt lejlighed kom Osvald ordentlig i klemme hos Gram, fordi han vist nok var kommet ham uvedkommende ting for nær. Han må formodentlig have været ene om det, han foretog sig, for det var først, da jeg kom til og så gartner Gram ordentlig tage affære over for Osvald, at jeg blev klar over, at noget var sket. Drengestreger af en eller anden art, som vi alle nu og da har været med til, måske plukket jordbær el.lign., jeg husker ikke den direkte årsag til episoden.

Men vi havde jo på Ankerhus vore tre "piger": Elna, Margaret og Karen, og Osvald satte antagelig også pris på det selskab. Karen var min "Lillesøster" på 7-8 år, Elna en slags konstant "søster" til Margaret gennem hele sin egentlige barndom på Ankerhus. Jeg blev meget tidligt forelsket i dette pigebarn, og i 1923 blev vi gift - havde guldbryllup for to år siden - ja, sådan kan tingene forme sig!

Efter dette sidespring går jeg videre med et par andre kammerater, som jeg fik en del at gøre med. Der var ham med det meget historiske navn, Herluf Trolle, som også nogle gange var med ude på Ankerhus, men som jeg i øvrigt aldrig rigtigt kom på bølgelængde med. Han havde så meget handelstalent, husker jeg - en egenskab, som jeg selv har haft meget lidt af!

Frederik Nygaard og jeg havde egentlig ikke meget at gøre med hinanden. Jeg husker ham som en af de førende i klassen, og en, som undertiden kom i karambolage med Lauritzen!

Når jeg her vil minde Frederik Nygaard, er det meget mere, fordi han i en moden alder kom en del på Ankerhus og jo blev kendt som en af de dengang meget moderne digtere. Bortset fra, at hans digtning i almindelighed ikke sagde mig noget, var der et enkelt af hans digte, som der blev sat musik til, og som blev oversat til Engelsk, og jeg finder denne sang aldeles henrivende. Jeg har desværre kun den engelske tekst, lad mig blot lige citere det første vers:

"A little hen-bird, a little haystack.
A little puff-puff, a little man.
A little farmstead with pretty poplars -
There's all of Denmark so spick and span".

Der er ialt 5 vers, og jeg hørte engang på Ankerhus en 6-7 fuldblods negerkvinder synges sangen. Det var en sand oplevelse. De pågældende damer havde studeret husholdning rundt om i Danmark og var til sidst på Ankerhus. Det må have været i halvtredserne.

En anden klassekammerat var Leif Bøving Hendil. Jeg husker ham mest fra timerne i skolehaven med "Røde Nielsen", fordi han opdagede, hvor dårlig jeg var til havearbejde! Han blev jo med tiden knyttet stærkt til "Ekstrabladet", der aldrig har haft min særlige hengivenhed - nok alligevel i nogen grad, mens den dygtige Freilif Olsen var redaktør. En speciel begivenhed gav anledning til, at Leif Hendil i Ekstrabladet og Politiken gav en drastisk og glimrende beskrivelse af en hændelse, som ingen glemmer, og som han selv var med i, nemlig den frygtelige jernbanekatastrofe ved Vigerslev 1. nov. 1919. Han selv var placeret bagest i det eksprestog, der rendte ind i persontoget med ca. 90 km's fart, og netop den allerbageste vogn i ekspressen fik kun få tilskadekomne. Ellers var det jo grusomt: 47 omkomne og vist nok omtrent det dobbelte antal lemlæstede!

En kammerat i min klasse kom jeg faktisk i venskabelig kontakt med, nemlig Hans Meiding Jensen. Vi var på bølgelængde med hinanden, og han var så reel og retsindig, og så havde han megen lune! Ved en bestemt lejlighed, antagelig hans 14. eller 15. årige fødselsdag i 1912, inviterede han en del af sine kammerater til komsammen i hans hjem i Boråd. Hvordan vi kom derud, husker jeg ikke. Derimod mindes jeg med stor tydelighed hans mor, en yderst vindende og sød ældre dame, der ikke vidste, hvor godt og festligt hun ville gøre det for Hans's gæster ved chokoladebordet. Jeg tror, hendes mand må have været død allerede da. I hvert fald så vi ikke noget til ham. Men den hjertelighed, den spontane og ligefrem hjemlige stemning, der beherskede denne aften, blev mig aldeles uforglemmelig!

I parallelklassen til min gik Sigurd Ingerslev og i min brors klasse Sigurds bror Knud. De to kom ofte på Ankerhus, og dem fik vi meget at gøre med ved visse lejligheder. Vi kunne vældig godt lide dem. Men hovedårsagen til, at de kom til Ankerhus, var Magdalene Lauridsens nære tilknytning til Ingerslev-familien.

Jeg må afslutte denne meget lange be-

retning med et ønske om, at også nuværende elever på Sorø Akademi under de meget ændrede forhold vil kunne lede værdifulde minder frem, med årenes gang. Tiden raser jo afsted. Men der er nu no-

get helt sandfærdigt i de gamle, måske lidt forslidte ord:

"Mindet vel lader som ingenting, er dog et lønligt kildespring!"

Gunnar Dam

Fraternitas Sorana

havde følgende gæster ved sit 40. stævne, på STELLA MARIS ved Svendborg:

Lektorparret Nordahl Svendsen fra Sorø og rektorparret Sneskov fra Svendborg. Sidstnævnte kunne desværre kun deltage nogle timer. Heller ikke alle de i det følgende nævnte kunne være med hele tiden.

En alfabetisk ordnet deltagerliste giver os iøvrigt følgende navne (for soraneres vedkommende vedføjtes dimissionsår): Af ægtepar sås: Bakmann Christensen (1936), Beck (1918), Ebbe Christiansen (1920), Dahn (1921), Johs. Hansen (1919), Jonssen (1941), Kann Rasmussen (1922), Krarup (1937), Krog-Meyer (1918), Langkjer (1937), Wiibroeg Segel (1925), Taarnhøj (1937). Solo mødte: Margrethe Bennetzen, Lis Hansen, Ellen Vibeke Jensen (1913), Inger Jensen (1917), Ellen Juul Sørensen, Kamma Lind, Karen Severinsen, Karen Trolle, Tage Christiansen (1920), Mogens Christophersen (1924), Erik Hammerich Damm (1939), Poul Glaven (1920), Johannes Gommessen (1916), Johannes Toftager (1945).

På Stella Maris bad man os om at betragte stedet, vi var kommet til, ikke som et hotel, men som et hjem; så snart vi havde nydt udsigten over Svendborgsund, mindedes vi Sorø Sø. Iøvrigt var omgivelserne skønne, og vejret, der til at begynde med var køligt, men tørt, klarede efterhånden, så vi fik solskin både på udflugtsdagen og på stævnets sidste dag. Varigheden var fra 1.-3. juni.

Tirsdag den 1. juni ved 15-tiden bød formanden Christian Bakmann Christensen velkommen og henvendte nogle hjertelige ord til lektorparret Nordahl Svendsen: han takkede vor gl. lærer, fordi denne ville holde foredrag for os. Formanden udtalte dernæst håbet om, at også de, der i år var sammen med os for første gang, måtte kunne føle sig hjemme i kredsen: års erfaring går ud på, at dette plejer at blive tilfældet. - At 40 mennesker ser sig i stand til at deltage i vort 40. stævne, må ses som et forårstegn for vor sammenslutning: det er ligefrem

en rekord i FRATERNITAS SORANAS 43-årige historie!

Vore tanker går med deltagelse til et af vore ældste medlemmer: Hans Wenck, hvis hustru Haldis Wenck døde den 12. marts. Hun var et åndsbåret menneske, der med ærlig hu og medlevende interesse omfattede de mennesker, hun i sit opofrende liv kom i berøring med, hvilket også vi mærkede og derfor har grund til at påskønne i vor kreds; hun var en af dem, der gik kongebud! Æret være hendes minde! - -

Til sidst blev vi opfordret til at glæde os over, at vor styrelses næstformand Palle Taarnhøj nu er blevet SORANSK SAMFUNDS formand; dette er os både en ære og en glæde, og vi håber, at båndet til det store samfund må knyttes fastere derigennem. - Så meget om formandens velkomst. Iøvrigt bød dette vort 40. stævne på to lødige andagter, ypperligt causeri og tankevækkende foredrag, der imidlertid ikke skal refereres her, for at ingen misforståelser skal indsnige sig. Før formanden om aftenen gav ordet til Tage Christiansen, hvis emne var: "Journalistliv", bød han rektorparret Sneskov fra Svendborg Gymnasium velkommen som repræsentanter for omegnens soranere og soranerhustruer. Og vi sang flere soranersange, først: "Jeg veed et Sted, som jeg har elsket længe-". Det blev en aften af karat, hvad navnet Tage C. jo i forvejen borgede for.

Onsdag den 2. juni holdt Ove Jonsen, morgenandagt. Så bragte sekretæren, der tillige er dette stævnes referent, hilsener fra Jonas Bruun, fru Nedergaard, Hans Wenck og fra Ditlev Christensen, der alle ønskede at tilkendegive, at de fulgte os i tankerne, selv om de af forskellige grunde ikke så sig i stand til at tage til stævne i år. Idet vi beklagede savnet af dem, vedtog vi at sende hilsener til dem og til flere.

Lektor Nordahl Svendsens time-lange foredrag blev en oplevelse af rang. Han bad os forresten om at lægge alle titler bort - og opfordrede os til at læse bøger som: Øllegaard & Korsbeck: "Atomkraft", Elna Bækdorff: "De danske jøder" og - hvis nerverne er stærke - "Børnene fra Hiroshima" (her tages forbehold m.h.t.

forfatternavne og stavemåde). Kann Rasmussen lagde sidst på formiddagen et godt ord ind for bogen: "De afgørende år i Palæstina". Den er læseværdig; den er skrevet af afdøde soraner Adolf Iversen og kan stadig købes hos hans søster.

Den traditionelle udflugt gik først til herregården Steenstrup nordvest for Fåborg. Soraneren Henning Bastrup (S 54) havde venligt indbudt os og truffet aftale med herregårdspensionens leder, der førte os igennem de pompøst og smagfuldt udstyrede sale - under livlig fortælling; herved fik vi et levende indtryk af slottets, møblernes og kunstgenstandenes værdi og historie. Godsforvalter Bastrup supplerede; indblik fik vi i nutid og fremtid for Steensgaard. Til sidst viste han os parken, hvor dåvildt græssede og vildsvin rodede i jorden på afskærmede steder. En uventet oplevelse rigere drog vi til Brahetrolleborg kirke; her var stedets sognepræst Jørgen Gudmund Hansen vor udmærkede cicerone. Vi fik et godt udbytte af at møde ham og hans tiltalende familie; han er søn af Edith og Johs. Hansen, forhen Skaarup. Den vellykkede, men noget anstrengende dagsluttede med en festlig soraneraften, der holdtes hos Kamma Lind og hendes børn i Ollerup. Værtinden bød os hjerteligt velkommen, og vi sang fleresoranersange under musikledsagelse. Så fik Palle Taarnhøj ordet. Hans emne var: "På med pilen, Palle!" og nægtes skal det ikke: hans pile var rammende; han gav os virkelig noget at tænke over på hjemvejen. - Men først viste Chr. Bakmann C. os smukke klare farvelysbilleder, hvis værdi for os øgedes ved god, forklarende oplysning om folk og lande, der dengang havde hjælp behov; det var Peru og Mexico.

Et overdådigt kaffebord viste sig nu for vore øjne (nogle foretrak the, der var lige så god). Og denne gang faldt det i min lod at søge at tolke forsamlingens følelser; jeg understregede, at her, hvor vor trofaste frater Gabriel Lind tilbragte sine sidste år under sine nærmestes kærlige og omhyggelige pleje, her mærker vi intet til den i vore dage så ofte udskegnede generationskløft. Tværtimod har vi her en levende fornemmelse af at være i et rigtigt Hjem, hvor "små og store har ét i sinde, og det, som drager de store læs, i hjertekamret er inderst inde." Om denne usædvanlige aften i Fraternitas Soranas brogede historie kan man kort sige, at der blev sunget soranersange og der blev talt og leet og talt igen, så timerne fløj som minutter. Især vakte Ebbe Christiansen stormende munterhed med sin i sjællandsk mål gengivne fortælling om "Velocipeden".

Familien Linds have var illumineret,

da mørket var faldet på, og med lysende fakler blev vi fulgt til vogns af den gæstmilde families medlemmer, der alle skal prises for den uforglemmelige aften, de gav os.

Torsdag den 3. juni holdt Georg Langkjer morgenandagt. - Vejret var nu så smukt, at der fremkom forslag om at holde generalforsamling ude i det fri. Men man blev inde, da det hele næppe ville vare længe. Formanden Chr. Bakmann C. aflagde beretning og kassereren Ebbe Christiansen oplæste regnskabet, der balancerede med 458 kr. og udviste et overskud på ca. 86 kr. Beretning og regnskab godkendtes. Alle valg var genvalg. Forslag om næste stævnes afholdelse enten sidst i maj eller et stykke ind i juni et sted på Sjælland fremkom; muligheder som Sorø Ungdomsskole eller Skælskør Højskole blev nævnt. Under "Eventuelt" bragte Nordahl Svendsen en hilsen fra rektor Østergaard og frue; man ser os med glæde i Sorø igen. Denne hilsen bibragte os stor glæde, og denne glæde blev ikke mindre, da vi hørte om den indsats, der fra lærercollegiets og ikke mindst fra rektor Østergaards side har medført, at det efter en vanskelig periode nu atter dages for vor gl. skole. En ottende klasse er oprettet; muligvis kommer en HF-afdeling.

Med forsamlingens udelte tilslutning påskønnede formanden til sidst alle medvirkendes indsats, og takken gjaldt ikke mindst vor ypperlige lærer: vi glæder os ikke alene over det, vi har hørt i går, og over den hilsen, vi fik i dag, men også over, at ægteparret Nordahl Svendsen på en fin og naturlig måde har formået at gå ind i fællesskabet med os.

Hermed var den officielle del af stævnet afsluttet; men skønt der ikke skulle tales ved bordet, lød dog her en røst til pris for vor "nye" formand, der på en virkelig god måde havde evnet at løfte arven efter sin forgænger. - - - Var der så noget karakteristisk ved vort 40. stævne? - Ja, det havde særpræg i flere henseender: 1) for første gang havde vi "liggende gæster", 2) aldrig før havde vi været samlet så mange, og 3) var vi selv inviteret ud til aftenkaffe og hyggeligt samvær hos en soranerenke og hendes flinke og tiltalende børn. Endelig bør det 4) nævnes, at det var første gang, en gl. soraner ved at læse om vore planer i Soraner-bladet fik lyst til at tilbyde os rundvisning på en dansk herregård og idennes omgivelser. Med hjerterne fyldte af virkelig glæde og tak kunne vi nu drage hver til sit - og medtage mindet om en hjertelig, første classes betjening og omhu for os på Stella Maris.

O. Krog-Meyer
alias Krog-.

Besigtigelse af Tersløsegaard 24. august 1976

I 1973 indledtes en gennemgribende restaurering af Tersløsegaard og samtidig blev der foretaget noget ombygningsarbejde i sidefløjenes lejligheder og påbegyndt indretningen af et arkivrum i kælderens under en del af den midterste mindestue for Ludvig Holberg.

Restaureringen omfattede væsentlig en fuldstændig fornyelse af taget, udbedring og delvis udskiftning af bindingsværket, samt istandsættelse af mursoklerne og hulrumsisolering af ydermurene. I lejlighederne blev der isoleret gulve og lofter samt malet overalt. Dertil kommer så ombygningsarbejderne, der især var omfangsrige i den sydøstlige lejlighed, der nu beboes af overlæge Jørgen Boas og frue. Der mangler endnu (medio 1976) en del arbejde, særlig i den nordvestlige lejlighed, der beboes af foreviseren, kunstmaler Ove Gils og frue og i kælderen (arkivet).

Da Den Holbergske Stiftelse Tersløsegaard ikke har midler til at bekoste så omfangsrige arbejder, har man måttet søge tilskud fra det offentlige, fra forskellige fonds og fra private og indtil medio 1976 var der herigennem tilvejebragt over 900.000 kr. For at vise de tilskudsgivende det foreløbige resultat af det efter gårdens forhold store arbejde indbød stiftelsen til en forevisning 24. august 1976, og bestyrelsens forretningsudvalg og gårdens beboere indbød til en lille forfriskning efter besigtigelsen.

Indbydelsen blev sendt til repræsentanter for de kredse, der havde ydet bidrag og til repræsentanter for soranske institutioner. Der deltog 40 personer plus journalister og pressefotografer fra de lokale blade, ialt vel 45 personer.

Formanden bød velkommen og takkede de tilstedeværende for den store hjælp de havde ydet Tersløsegaard og for den udviste store tålmodighed. Her hentydedes til, at stiftelsen stadig var kommet igen for at bede om yderligere støtte. Formanden citerede et brev fra Ludvig Holberg til en forretningsforbindelse (brevet findes på Tersløsegaard i Mindestuerne) og bebudede nye henvendelser om støtte til at fuldføre arbejdet og til at betale alle regninger og bemærkede, at den "høflighed" Holberg nævner i sit brev koster penge modsat det gamle ord om at "høflighed koster ingen penge". Derefter talte Tersløsegaards arkitekt Hans Henning Hansen, hvorefter gæsterne blev indbudt til at besigtige de 4 lejligheder og kælderen.

Man gik derefter ind i Mindestuerne for Ludvig Holberg, og her fik deltagerne

udleveret en folder og foreviser Gils gav en orientering om mindestuerne.

I den midterste af Holbergs mindestuer var der midt i rummet opstillet et stort bord med "pindemadder" og andet mundgodt samt glas og en tør hvidvin. Maden må have smagt godt, for de mange store fade blev komplet ryddet og af vinen drak de ca. 40 personer 17 flasker.

Soransk Samfunds formand, overlæge Palle Taarnhøj, takkede på gæsternes vegne og udtalte sin glæde over, at der så trofast blev hæget om det nationale mindesmærke, Holbergs gamle gaard, Tersløsegaard og sin glæde over, at soranere var så talrigt repræsenteret i stiftelsens bestyrelse og forretningsudvalg.

Gårdens beboere og forretningsudvalget kunne glæde sig over en særdeles vellykket sammenkomst.

A. Kann Rasmussen

HOLBERGS LANDGÅRD "DEN HOLBERGSKE STIFTELSE TERSLØSEGÅRD"

Under ovenstående titel fortæller Berlingske Tidende d. 24. maj 1917 (Soraner-Bladet 1917 pg. 20) om Tersløsegårds store istandsættelse, en istandsættelse, der bevarede gården i god stand i de følgende 60 år.

I artiklen fortælles, at det havde været Holbergs sidste vilje, at det i 1747 oprettede friherskab Holberg skulle bevares som et mindesmærke efter hans død. Friherskabet var testamenteret til Sorø Akademi, og testamentet bestemte endvidere, at der på gården skulle opretholdes en bolig til "en skikkelig enke".

Med Tersløsegård gik det imidlertid ilde. Godset og det meste af gårdens jorde blev splittede, udbygningerne blev brudt ned, og kun enkesædets tilstedeværelse hindrede hovedbygningens nedrivning.

Avisen fortæller videre, at Staten for at undgå udgifter til en tiltrængt istandsættelse i 1861 gennemførte en lov, hvorefter enkesædet skulle nedlægges, og gården skulle til offentlig auktion.

Ved en skæbnens tilskikkelse blev det en gammel soraner, hofjægermester Grüner, der købte gården. Hen genoprettede enkesædet, "da det havde været salig Baron Holbergs sidste Vilje". Grüner kunne imidlertid åbenbart ikke overkomme den stærkt tiltrængte istandsættelse. Den sidste rest agerjord solgtes fra, og 1904 stod kun den faldefærdige hovedbygning tilbage.

Nu nedsattes imidlertid en komité med medlemmer fra Soransk Samfunds bestyrelse og repræsentanter for litteratur og kunst. En indsamlning blev sat igang, og tilskud blev givet fra Sorø Akademis midler, fra Det Kongelige Teater, Folke-teatret og Århus Teater, hvorved man skaffede sig midler dels til at erhverve gården og dels til en gennemgribende istandsættelse, der blev ledet af soraneren Martin Nyrop, og som avisartiklen siger: "nu står Tersløsegaard i god og solid Forfatning, som et værdigt Mindesmærke for Ludvig Holberg". Takket være disse behjertede mennesker, der "har gjort godt, hvad tidligere Slægter - og de, der var nærmest til at værne om Holbergs Minde - har forbrudt", takket være dem blev gården således bevaret i de næste 60 år.

Desværre blev denne store indsats fulgt dårligt op, og nye slægter forbrød sig ligesom de henfarende ved ikke at holde gården rimeligt ved lige. Igen vågnede imidlertid den soranske Holger Danske, og en ny komité dannedes, denne gang med Soransk Samfunds æresmedlem og tidligere formand, A. Kann Rasmussen (S 22) som komiteens formand. Finansudvalget bevilgede 475.000,00 kroner, som imidlertid ikke slog til. Istandsættelsen har kostet en million, hvoraf komitén endnu mangler kr. 100.000,00.

Trods den noget vanskelige finansiering er arbejdet blevet gennemført ikke mindst ved formandens utrættelige indsats. Under ledelse af arkitekt Hans Henning Hansen, der iøvrigt gennem slægtsbånd er knyttet til Martin Nyrop, er resultatet blevet særdeles godt, og d. 24. august 1976 holdtes en reception på Tersløsegaard for at tilkendegive afslutningen på arbejdet.

Man har bevaret alt, som kunne bevares. Hoved- og midterfløjen rummer nu som tilforn Holbergs Mindestuer, der dog kun delvis står, som de var på Holbergs tid. Ved en tidligere ombygning har man bl.a. fjernet et stort længdegående skillerum. Den nordøstlige stue skal dog være uændret fra Holbergs tid. I disse mindestuer i midterfløjen findes bøger og andre personlige ting, der har været i Holbergs eje.

I de to sidefløje er der fortsat fire boliger, hvoraf den ene bebos af "enskikkelig enke" en anden bebos af Tersløsegaards foreviser, som fortæller, at gården besøges af 1200-1300 gæster om året. Alle boligerne fremtræder i stilen fra Holbergtiden, men de er nu indrettet med moderne bekvemmeligheder, som f.eks. elektrisk varme.

I det ydre er det den kendte hvide gård med det røde tegltag. Det er en bindingsværksgård, men bindingsværket er efter sjællandsk sædvane overkalket med hvidt som resten af gården. Hertil fortalte ar-

kitekt Hansen, at samtlige formænd i de gennem tiderne skiftende komitéer havde forlangt bindingsværket fremhævet i sort, og samtlige arkitekter havde sagt nej, og derved var det blevet.

Soransk Samfund - ja alle soranere - skylder komitén og dens energiske formand megen tak for denne ypperlige indsats. Må jeg foreslå, at du prøver at afsætte en times tid til at bese stedet, som iøvrigt først ejedes af Esbern Snare, og læg din skærv der. Der mangler som sagt stadig 100.000,00 kr.

Der er åbent i sommerhalvåret 1.4.-31.10. mandag, onsdag, torsdag og fredag samt lørdag 10-11 og 14-16. Søn- og helledage 9-11 og 14-18.

Palle Taarnhøj

TERSLØSEGAARD den 24. august 1976

Tersløsegaard er et dejligt sted for en arkitekt. Som en ulæst bog gemmer den på en viden om egnens historie. Vi har sat den i stand og vi tror, at vi har gjort det i overensstemmelse med skik og brug for 240 år siden, da det vi nu ser - blev bygget. - Og så har vi naturligvis gjort gården beboelig for mennesker af vor egen tid.

Men alt det, som ligger under jordener urørt. Esbern Snares brønd. - Har Absalon drukket af den(?). Det stenhus fra for 800 år siden, som Hviderne byggede her, og hvoraf kun fundamenterne er tilbage, ved vi meget lidt om. - Og hvordan så gården ud for 400 år siden, da Tyge Brahes broder ejede den? Vi ved det ikke.

I begyndelsen af 17-hundredetallet, da alt gik skævt, og vi mistede Skåne - da har bønderne nok brugt hovedhuset som stenbrud - som det var skik og brug overalt i landet. I hvert fald måtte man bygge et nyt hus i 1736-37. Tagstenene her på hovedhuset var alle stemplet i 1736 - der sidder een tilbage - og de er næppe kommet langvejs fra.

Efter at Holberg havde testamenteret gården til Sorø Akademi gik det tilbage igen. 100 år senere ophævedes endda enkesædet ved lov, og gården var klar til nedrivning endnu en gang. Så galt gik det dog ikke, og gamle soranere greb ind og købte gården.

Gården har nu været styret af gamle soranere i 115 år. - Det er lidt af en bedrift. Gården, som var i en sørgelig forfatning, blev gennemgribende istandsat af Martin Nyrop - arkitekten fra Københavns Rådhus - i tiden 1903-1916. Det var noget af en personlig indsats, mange enkeltheder i gården bærer i højere grad Nyrops

præg, end måske Holbergs. Arkitekten betalte flere håndværkerregninger, og den sidste afbetaling på hans honorar forfaldt sidste år i 1975 - 70 år efter arbejdets gennemførelse. Arkitekter er ikke, hvad de har været. Men det er gennem de sidste år lykkedes bestyrelsen at skrabe mere end 1 mio. kr. sammen, og det er lykkedes mig at bruge godt og vel det indsamlede beløb. Selve gården er nu i god stand, og kan vel stå de næste 70 år, til hæder for dem, som var med til at betale gildet.

Men vi er jo slet ikke færdige. Have og hegn skal sættes i stand, og vi ville da også gerne eje de nærmeste marker, så vi var sikre på, at det voksende bysamfund ikke omklammer gården alt for

tæt. Vi vil ikke tage modet fra kommende bestyrelser. Arkæologerne burde også have en chance. Der er nok at gøre. Driftsudgifterne bør sikres. Min hovedindsats i fremtiden vil nok bestå i at hindre, at kommende bestyrelsesformænd tjærer bindingsværket sort. Det er nok det solideste, men det er imod sjællandsk byggeskik og imod hele gårdens karakter. Net uden at være pralende.

Tak for Deres hjælp - og en appel til, at De fortsat vil hjælpe med til at holde de holbergske idealer højt:

"At ordne et Urede -
og bedre Bondens Kaar" - hvis det er muligt.

Hans Henning Hansen

Udflugt med 3. G til Hornsherred d. 7. september 1976

Gennem 12 år har vor tidligere formand, nu æresmedlem A. Kann Rasmussen sammen med fru Kann Rasmussen, inviteret 3. G på besøg på deres smukke ejendom, Møllehøjgaard, i Hornsherred. Kann Rasmussen har her gennem 25 år fremelsket en mange tønnder land stor park med et aboret, der indeholder utallige sjældne træer og buske fra det meste af Verden.

Turen, der i år lededes af rektor og frue samt to lærere, adjunkterne Søren Mikkelsen og Lars Kelstrup, begyndte som sædvanlig i Roskilde med besøg på Vikingskibsmuseet, hvis opførelse Kann Rasmussen bærer en væsentlig del af æren

for, idet han var formand for byggeudvalget, ligesom han i vid udstrækning på forskellig vis var den drivende kraft i selve udgravningen og optagningen af skibene fra bunden på Roskilde Fjord.

Efter besøget i Roskilde gik turen i år til Selsø Slot, der har stået ubeboet i 150 år, men som nu er under restaurering. Turen sluttede med frokost på Møllehøjgaard og rundvisning i parken.

Min kone og jeg havde som repræsentanter for Soransk Samfund den glæde at deltage i udflugten, der blev en minderig begivenhed for alle os, der deltog.

P. Taarnhøj

Soraneraften med ledsagere

Lørdag d. 15. januar 1977, afholder Soransk Samfund sammenkomst i restaurant Ved Stalden, Jægersborgallé 2 a, (overfor Danmarks Akvarium).

Vi mødes kl. 19.00, og der serveres gule ærter med pandekager. Pris kr. 32,50 (betales ved sammenkomsten), excl. drikkevarer.

Ved sammenkomsten har organist Knud Vad (S 1955) lovet at fortælle om og foredrage Ebbe Hameriks (S 1916) Ruskantate, og bioakustiker Carl Weismann (R 1922) vil causere om sit arbejde med optagelse af fuglestemmer ledsaget af båndafspilning.

Tilmeldelse til formanden senest d. 10. januar.

Højeste antal deltagere: 30.

LEGATER

Ansøgninger om de nedennævnte legater skal inden udgangen af januar måned 1977 indsendes til direktør, cand. jur. Svend Clausen, Amaliegade 21 A, 1256 København K., stiledt til Soransk Samfund med angivelse af, hvilket legat, der søges. Der findes ikke særlige ansøgningsskemaer, men i ansøgningen må der redegøres for, hvad legatet ønskes anvendt til, samt for ansøgerens økonomiske forhold.

1.

Fhv. handelsskoleejer og forstander Valdemar Petersens legat for unge mennesker, der er udgåede fra Sorø Akademis Skole med realeksamen.

Fortrinsret har sønner af borgere i Sorø by eller landdistrikt samt sådanne, der går handelsvejen.

2.

Støttefondet for gamle Soraneres efterladte.

Legatet kan søges af gamle soraneres efterladte. Fortrinsret har enker med børn.

3.

Mølleejer Frederik Jørgensen og hustrus legat.

Legatet kan søges af en soraner til uddannelsesformål, eller af gamle soraneres trængende enker.

4.

Forstkandidat Gustav Hoff-Hansens legat.

Legatet kan søges af en værdig trængende, ældre soraner og uddeles for en 5-årig periode.

5.

Ingebjørg og Poul Suhr-Henriksens legat.

Legatet kan søges af trængende gamle soranere eller af soranere til uddannelsesformål eller gives til sådanne formål, der skønnes af betydning for Sorø Akademis Skole eller Soransk Samfund.

6.

Soransk samfunds 100-års jubilæumslegat.

Legatet kan søges af nuværende eller tidligere elever eller lærere.

7.

Digteren, cand. jur. Aage Krarup Linds legat.

Legatets formål er at bekoste eller yde tilskud til udgivelse af kvalificerede arbejder af kunstnerisk, videnskabelig eller praktisk art og kan søges af personer, der i mindst tre år har været elev på Sorø Akademis Skole, eller som er eller gennem en årrække har været lærere ved skolen.

Svend Clausen.

Sorøtur

I Soransk Samfunds tur til Sorø d. 12. september 1976 deltog ca. 40 personer, hvoraf dog nogle kun kunne deltage i en del af arrangementet.

Turen var begunstiget af fint vejr, som så mange andre arrangementer i denne sommer. Vi mødtes ved Akademiets Sydtrappe kl. 10.00, hvor rektor (S 29) bød velkommen. Derefter gik vi de få skridt ned til mindestenen syd for Hauchs hus, hvor vi hædrede et nyt navn på stenen (se artiklen nedenfor).

Umiddelbart efter fremviste lektor Sv. Ranvig (S 35) biblioteket, der rummer u-vurderlige skatte af originaludgaver, bl.a. en komplet og indbunden Flora Danica. For et ekstra kopi Flora Danica-tavler havde Ranvig på ypperlig måde tilbyttet biblioteket en originaludgave af Holbergs Komedier, som vi fik lejlighed til at se og holde.

På dette tidspunkt af arrangementet var gudstjenesten i kirken forbi, og besøg i kirken blev næste oplevelse. Vi blev modtaget af en kort orgelkoncert, som organist Vad (S 55) gav i anledning af besøget, og derefter fortalte lektor Balslev meget levende om kirken, specielt om dens sidste

og nylig overståede udgravning af Absalons og andre Hvideslægtens grave ved højalteret.

Efter besøget i kirken indtog deltagerne den medbragte mad på Vænget, som nu er ophørt med at være alumnebolig. Vænget var tomt, og skal antageligt fremover være rammen om det gamle museum, der hidtil har ligget i den røde bygning ved Banevejen.

Eftermiddagsarrangementet blev lidt splittet, idet nogle benyttede lejligheden til at se den samtidig foregående cricketkamp mellem gamle Soranere og Skolen, mens andre fulgte indbydelsen til lektor Ranvigs foredrag og rundvisning på Malling gamle hovedbygning. Selvom man mener at skulle kende denne hovedbygning indtil trivialitet, er der stadig meget at lære for mange af os.

Dagen sluttede med kaffebord i den nylig istandsatte vestibule ved Stentrappen ud mod Akademihaven, og ved aftenmåltid havde jeg på Soransk Samfunds vegne lejlighed til at overrække Samfundets Bat til en af cricketspillerne på Skolens hold.

P. Taarnhøj

Nyt navn på mindestenen

I 1901 satte Soransk Samfund en sten ved søen syd for Hauchs hus til minde om de Soranere, der faldt i krigene 1848-50 og 1864.

Stenen afslørede d. 15. september 1901 af Soransk Samfunds daværende formand oberstløjtnant Albert Arendrup (R 1869), som i slutningen af sin tale sagde: "Se paa denne Sten, læs, hvad der staar mejslet ind, indprent Jer Navnene. De ere vel værd at mindes, de Helte, som gave Livet hen for Danmark. De vare ikke Repræsentanter for den Usselhedens og Pjaltethedens Aand, der nu trindt om sættes i Højsædet og fører det store Ord". (Denne slutning vakte iøvrigt mishag på højere sted (Ministeriet) og forkortede antageligt Arendrups karriere).

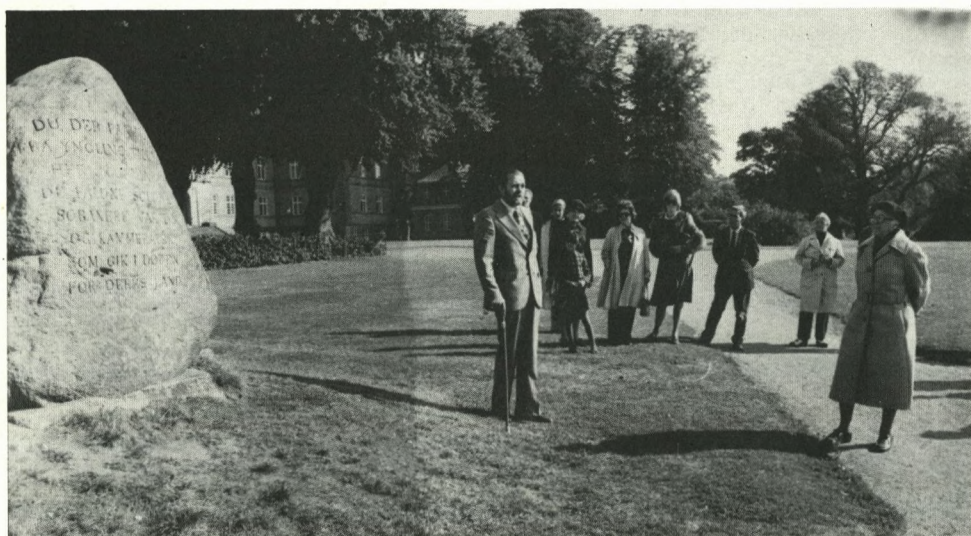
For nogen tid siden opdagede Soransk Samfunds æresmedlem og tidligere formand Kann Rasmussen (S 22), at een, hvis navn retteligt burde stå på Stenen, var blevet glemt. Det drejede sig som Henrik Wilhelm Høyer (1898), hvis far meget kort (1 (eet) døgn) var sognepræst i Pedersborg. Henrik Høyer "forulykkede ved efter egen Tilskyndelse, ved Nattetid d. 24. October (1850) at svømme over Tre-

nen for at udspejle Fjenden". Hans lig blev fundet d. 2. januar 1851.

På Kann Rasmussens foranledning har Soransk Samfund nu ladet dette navn indhugge, hvor det med rette hører hjemme, og turen til Sorø ansås for en passende lejlighed til at afsløre det nye navn og hædre de faldne, næsten på dato 75 år efter Stenens afsløring.

Ved Stenen talte Kann Rasmussen, hvis tales indhold var det samme, som i Kann Rasmussens tale ved Torsdagsfrokosten i november 1975 (Soraner-bladet 1975 pg. 115), hvor Kann Rasmussen først motiverede sit forslag om indsættelse af navnet.

Ved Stenen udtalte formanden: Kammerater: vi er i øjeblikket samlet på et helligt sted, et sted, som må være helligt for alle Soranere, for vi står ved Mindestenen for de unge mænd fra vor skole, der gav det dyreste de ejede, livet, i de Sønderjyske krige. På Stenens forside står et vers, som mange af os lærte udenad, når vi som drenge gik forbi Stenen, og som mange af os husker endnu: Du, der på Vejen fra Yngling til Mand/her skal mindes de faldne Soldater/Soranere var de og

Kammerater/som gik i Døden for deres Land. På Stenens bagside står navnene på tretten unge mennesker.

Der er nogen, der har ment, at Stenen rettelig burde vendes, således at navnene vendte ud mod den forbigående, og verset stod på bagsiden. Denne tanke er smuk, og der er meget rigtigt i den, men jeg er tilbøjelig til at mene, at Stenens nuværende placering er den rette: disse unge mennesker drog ikke ud til olympiade eller anden sportskamp, de drog ikke ud for at vinde hæder og medaljer til sig selv. De drog ud for en sag, der var større end dem selv. Hvis dette ikke havde været tilfældet, ville det have været naragtigt at sætte livet som indsats. Det er derfor rigtigt, at deres sag, deres indsats, kampen for deres land mindes, lever og står på forsiden, mens de selv og deres navne af tiden hyldes i glemselens slør.

Indtil for nylig stod der tolv navne på Stenens bagside. Man kan måske sige, at dette er et beskedent bidrag, når man ud

over Europa ser krigsgravene fra senere krige med de tusinder af hvide kors i snorlige rækker, kilometer efter kilometer, eller hvis man blot vender blikket til Sønderjylland, Løgumkloster, Tønder og mange andre steder, hvor de mange sten står med navne fra første Verdenskrig. Talmæssigt er listen på Stenen lille, men i spørgsmålet om liv og død kommer andre dimensioner ind i billedet. Her gælder alt eller intet-loven, og hver enkel af disse tolv unge mennesker gav lige så meget, som hver enkel, der nu ligger i Europas krigergrave - de gav alt - og mere kan man ikke give.

Som sagt, indtil for nylig var der tolv navne på Stenen, men Kann Rasmussen, som vi Soranere og Soransk Samfund skylder så meget har fundet frem til et navn, der har manglet, et navn, der var blevet glemt, da Stenen blev rejst. Dette navn, Henrik Wilhelm Høyer, står nu indhugget på Stenen sammen med de andre kammeraters navne.

P. Taarnhøj

Årsfesten den 16. oktober 1976

Hver eneste årsfest imødeses med spænding: Gensynets glæde venter én trofast i Sorø - stedet, gamle venner, erindringen - og Kirken som indgangen til det hele. Ebbe Truelsen (S 1957) sad atter i år ved orgelet og glædede de fremmødte med César Francks Priere (opus 20) som optakt til Ingemanns og Bays konfirmationskantate, der langsomt og sikkert er blevet

et relik: bevægende kun for dem der kan huske den i levende brug. Truelsen sluttede sit fine spil af med Francois Couperins Offertoire, og alle ilede mod solenitetsalen hvor rektor Arne Østergaard (S 1929) bød velkommen på Akademiet og overlod talerstolen til Soransk Samfunds formand Palle Taarnhøj (S 1937), der holdt følgende velkomsttale:

"Hr. rektor. Mine damer og herrer. God aften. På Soransk Samfunds vegne byder jeg Dem alle hjertelig velkommen til Årsfesten og Rusfesten 1976. Så langt jeg har kunnet gå tilbage i Soranske Analer har der hersket tvivl om denne fest's rette betegnelse. Den er undertiden blevet kaldt årsfest og undertiden kaldt rusfest, undertiden kaldt det ene navn med det andet i parentes bagefter. At det er en årsfest, kan der jo ikke herske tvivl om, men personligt ser jeg meget gerne festen betegnet som rusfest, idet jeg mener, at dimittendernes optagelse i eller indvielse til Soransk Samfund er noget helt centralt. I alle folkeslag synes det at have været en skik, at de unge på en eller anden måde indvies til de voksnes liv, og ofte er denne indvielse forudgået af grusomme prøvelser, hvis heldige gennemførelse derefter blev fejret af forsamlingen, som på denne måde sikrede sig, at stammens liv førtes videre af værdige arvtagere. De grusomme prøvelser, som vore unge her i dag har måttet gennemgå først på sommeren, var vel knapt så blodige, men de koster dog af og til mandefald. Vi er lykkelige over, at I, som er kommet her i aften, bestod prøverne, og vor velkomst gælder i særlig grad jer. Det er jer, der skal arve Riget. Pludselig en dag er det jeres det altsammen, og når vore hænder ikke kan mere, skal I bringe fanen videre.

I min velkomst vil jeg også gerne nævne vore jubilarer, der nu er ved at kunne se tilbage på det liv, som I unge ser frem til. I velkomsten skal nævnes vores Æresmedlemmer, der har gjort os den glæde at møde fuldtallige og vores æresgæster og deres fru: pastor Nordberg-Hansen, økonomiinspektør Kaad, direktør Bryde Nielsen, organist Truelzen, luftkaptajn Rønhof, kontorchef Thyge og rektor, som nævnt alle med fru. Sidst men ikke mindst et hjerteligt velkommen til alle dem, der med et moderne udtryk i indbydelsen hedder ledsagere, tidligere hed det hustruer og forloveder. Disse ledsagere er måske, når alt kommer til alt, den vigtigste ingrediens i festen, og vi takker dem meget, fordi de ville ledsage vore medlemmer herhen og kaste glans over festen.

En af mine forgængere i embedet sagde en gang: Det er formandens opgave at sige tak. Denne opgave er det mig en kær pligt at udføre, og jeg vil først rette min tak til skolen og rektor for den hjertelige gæstfrihed, som Soransk Samfund altid nyder på sin gamle skole. Det er mit håb, at det gode forhold mellem Soransk Samfund og skolen ikke blot skal blive til Samfundets gavn. Tak til økonomiinspektøren og hans stab, uden hvis hjælp festen ikke kunne gennemføres. Tak til direktør Bryde Nielsen, som fra Faxe Bryggeri i

mange år har givet en større donation af drikkevarer. En tak til pastor Nordberg-Hansen og menighedsrådet for lån af kirken og en speciel tak til organist Truelzen, som med sin vidunderlige musik gav vor rusfest en særlig indvielse, og til slut tak til mine kolleger i bestyrelsen, som har lagt et stort arbejde i forberedelserne til denne fest.

Mine damer og herrer: Vi er nu nået til festens andet højdepunkt, og det er mig en speciel glæde og ære at introducere aftenens rustaler for Dem. Vi har på denne talerstol haft festtalere fra nær og vi har haft festtalere fra fjern. I aften har vi en mand fra både nær og fjern. Luftkaptajn Kjeld Rønhof er snart at finde i København, snart i Tokyo, snart i Grækenland og snart i Sydamerika, og vi er lykkelige for at finde ham her i salen i aften. Det er måske forkert af mig at bruge udtrykket at introducere Kjeld Rønhof, for navnet Rønhof er næppe ukendt blandt Soranere, og de af jer, der har forladt skolen indenfor de sidste 30 år, har daglig haft navnet for jeres øje, for nede på Mindetavlen på Stengangen står navnet Bengt Rønhof, som var Kjeld Rønhofs yngre bror. Bengt Rønhof var aktiv frihedskæmper ligesom sin læremester, der var elektriker i Sorø, og som døde i Vestre Fængsel. Bengt blev skudt af tyskerne i Bromme skov en tidlig morgen kun tre uger før krigens afslutning, da han kom cyklende med maskinpistol på ryggen og bagagebæreren fuld af ammunition. Og det er kun en gunstig skæbne, der forhindrede, at Kjeld Rønhofs navn kom til at stå på samme tavle. Rønhof eller Rønnie, som hans kammerater kalder ham, er i dag kaptajn på DC-8, et af de smukkeste og mest harmoniske skibe, der har pløjet skyerne under Guds blå himmel. Han synes født med eventyret i sig og med evne til at opleve det. Det siges om ham, at han kan opleve mere på en tur fra Malmø til København end mange andre i et helt flyverliv. Han behøver dog ikke at være oppe i 30.000 fod for at opleve noget, og der går endnu ry af hans oplevelser under et Caravellekursus i Oslo for nogle år siden, hvor han forsøgte at forklare nogle Nordmænd, hvorledes han i grunden havde båret sig ad med at vinde 2. verdenskrig.

Han begyndte sin soranske løbebane som meget lille, for han er nemlig født hernede ude i den smukke gule skovfoged-bolig i Bromme skov, som de fleste af os sikkert kender. Efter skolen kom han til søs og lå med sit skib i Danmark d. 9. april, da Danmark blev besat. Kaptajnen foreslog, at man stak til søs, og da alle var enige, var skibet snart i allieret tjeneste. Det er uvist, hvorledes Rønhof derfra kom i land, men et ubekræftet

rygte siger, at han med sit skib kom til at ramme Sydamerika på et sted, hvor vandet ikke var særligt dybt. I alle tilfælde møder vi ham næste gang, da han meldte sig som frivillig på Den norske Flyveskole i Canada i 1941, og efter træningen tilbragte han de næste fire år i England. Her fløj han den dengang så berømte jagermaskine Spitfire og i krigens afslutning den langtrækkende Mustang. Det var iøvrigt i en Mustang, at han første gang genså Danmark, og man kan sige, at han fik en varm modtagelse. Han blev nemlig ramt af det tyske flak fra Vejle Fjord, hvilket bevirkede, at hannær havde revet skorstenene af husene i Vejle. Han fik imidlertid rettet maskinen op, og med udsættende motor nåede han over Vesterhavet hjem til Skotland. Et lyspunkt var der dog i dette uheld: da han på vejen hjem over Vesterhavet ville tage sig en stille bajer, opdagede han til sin rædsel, at han havde glemt oplukkeren. Heldigvis var et af de huller, som tyskerne havde lavet i cockpittet, af passende størrelse, således at han ved hjælp af det kunne løfte låget af flasken. Han udførte i hundredevis operationer med både luftkampe, bombeangreb og jagerbeskyttelse af bombefly over fjendtligt territorium, og han var med i invasionen i Nordfrankrig fra den første dag. Han var iøvrigt nær gået glip af invasionens indledende faser, idet han på D-dag var i London, hvor han ved morgenbordet tilfældig fik at vide af en lille servitrice, at man var gået i land i Frankrig. Han fik slugt morgenmaden, hvorefter turen hurtigt gik til flyvepladsen. Han var herunder i utallige kritiske og livsfarlige situationer, enkelte af dem lidt selvforskyldt p.g.r.a. hans uforsigtighed, men det er måske heller ikke ligefrem forsigtighed, der gør en mand til frivillig krigsflyver. De fleste af de kammerater, som han havde trænet med og fløjet med, så han blive skudt ned. En efter en forsvandt de til døden eller fangelejre, og de døde er i dag mindet i den gyldne bog bag alteret i Westminster Abbey. Hans maskine blev kun ramt et par gange, og trods nogle nøddlandinger slap han gennem krigen uden alvorlige skrammer. Kun en gang blev han såret, og i disse dage for 32 år siden, lå han på hospital i Bryssel.

Kjeld Rønhof, Rønne, vi er stolte af at have dig mellem os i aften. Vi er så vant til at hædre døde helte, og vi er lykkelige for at vi i aften kan hædre en, der endnu er i live. I var den gang ikke blot vore helte men vore redningsmænd, og endnu lyder Churchills ord i vore øren, da han sagde: Never in the field of human conflict was so much owed by so many to so few." - Kjeld Rønhof (R 1936) besteg nu talerstolen med et lunt smil og erklærede,

at da Taarnhøj havde fortalt det meste af det, han selv ville have sagt, så var det hele meget lettere for ham nu:

"I år er det 40 år siden jeg forlod skolen med en udtalelse om, at jeg var en brav dreng - hvad rektor Raaschou Nielsen så ellers mente med det. Hvis man havde fortalt mig, at jeg i dag skulle introducere jetflyvning med passagerer og føre 161 tons over oceanet med 50 personer flere, end der er til stede her i aften, ville jeg have sagt, det var science fiction!"

Kjeld Rønhoff fortalte endvidere om sin tid som styrmandsaspirant, og om hvordan han blev krigsflyver i Amerika. Også den fantastiske udvikling i teknologien kom han ind på.

"Men teknikken har også skabt problemer, f.eks. atomaffald. Det, der især bekymrer mig, er, at der er forsvundet temmelig meget affald, og hvem ved, om det ikke kan falde i gale hænder og blive brugt til afpresning. Jeg er ikke i tvivl om, at der er mennesker, der vil bruge det i en given situation.

Jeg hører til den generation, der troede, vi gjorde det godt, men på en eller anden måde gik det galt.

Med rette kritiserer ungdommen, at naturen ødelægges ved forurening, og de vinder mere og mere gehør hos os andre. Med hensyn til frådseri, er jeg nok en af de værste syndere. Jeg bruger 56 tons brændstof på en enkelt tur over Atlanten.

Jeg tænker en gang imellem på, hvordan man skal klare sig med vindmøller. Når vinden løjer af, forsvinder billedet fra TV-skærmen og udsendelserne indstilles. Nå, men når der ingen vind er, skinner solen jo tit. Og er der ingen vind, så må fabrikkerne lukke en tid. Det kan i unge måske nok indstille jer på, men det er værst for os ældre, for hvem alt skal være effektivt.

Jeg kan forstå, hvis man som ung bliver forskrækket over alle disse udfordringer, men jeg fatter ikke, at mange giver op, og hengiver sig til narkotika. Er det resultatet af velstandssamfundets mangel på kærlighed og forståelse?"

Rønhofs tale, der fik kraftigt bifald, bringes i sin fulde ordlyd i næste nummer. - Taarnhøj bød velkommen ved middagsbordet:

"Det er mig en glæde at byde Dem velkommen her i Akademiets smukke gamle spisesal med de pompeianske vinranker på væggene.

For mange af os, der er her i aften, rummer denne spisesal mange minder. Minder om fællesskab, minder om mad, som Grovserne kastede sig over, og om mad hvoraf det meste gik ud igen. Tiden til spisning var knap, til middagsmaden således 22 minutter incl. opøsning af

mad ved tre lærere til 70 personer. Her stod det hesteskoformede bord, som vi husker så godt, og på det hjørne derovre var en hædersplads, og her sad den elev, der bad bordbøn. I mere end 100 år lød denne smukke bordbøn for generation efter generation af drenge og lærere, den bordbøn, som Ingemann havde skrevet specielt til denne sal: "Gud, du har skabt os ved dit Ord, for hver du har beredt dit Bord. Vi beder dig i Jesu Navn, lad alting tjene os til Gavn. Oplad for os din milde Haand og styrk os naadigt ved din Aand". Det var dog kun ved middagsbordet, at vi bad bordbøn, for som drengen sagde: man skal kun bede bordbøn, når man får kartofler til.

Nå, det var naturligvis ikke for at bede bordbøn, at vi flokkedes herinde men for at spise og drikke, og det er da også derfor, at vi er her i aften. Nukan man imidlertid jo spise og drikke på forskellige måder og med mange forskellige indstillinger overfor denne indtagten af næringsmidler. Den danske litteratur rummer de to modpoler af opfattelser hos Wessel og Kaj Munk. Wessel skriver således: Jeg selv på kro vil drikke. For andet kommer jeg der ikke. I modsætning her til skriver Kaj Munk i sine erindringer: I min tid på Regensen var drikkegilderne ikke sold men symposier. Ser vi på, hvad symposier er, så må vi indrømme, at direkte oversat betyder det samdrinking, men ordet stammer som bekendt fra det varme solrige Grækenland, hvor vinstokke groede lige udenfor hjemmet, og hvor vin var hverdagskost, men hvor det også var en nådegave med sin egen gud, og samdrinkingen eller symposierne blev brugt som anledning til at møde til intellektuelle drøftelser af menneskelige og overmenneskelige materier i reglen ledsaget af musik, og således ser vi også gerne, at vort måltid i aften skal være et symposium med andet indhold end blot mad og drikke. Nu skal de åndelige exercitser ved et sådant symposium som så meget andet ledes i de rette baner, og til at tage sig af dette behøver vi det, som med et godt gammelt dansk ord hedder en toastmaster eller en symposieleder. Dette vanskelige og krævende hverv vil jeg overlade i hænderne på en mand, hvis navn i soranske analer går så langt tilbage, at næsten ingen husker, at der var en tid før ham. Ligesom Ludvig XIV er den længst regerende monark i historien, således er han den længst regerende næstformand i Soransk Samfunds historie. Vort æresmedlem Svend Clausen" - Toastmasteren introducerede straks aftenens første taler - repræsenterende årgangen 1976 - rus Peter Thomsen, der udtrykte glæden hos 76'erne over en forening som Soransk

Samfund, hvor soranere kunne mødes igen selvom man skiltes dengang man forlod skolen, og hvor de unge kunne lære de ældre at kende. Peter sluttede med at takke for den gestus Soransk Samfund viste russerne ved at lade dem blive gratis medlemmer. - Svend Clausen overrakte derefter den unge taler den fönix-nål som han selv havde fået overrakt ved rusfesten i 1925. - Stort bifald! - Taarnhøj beklagede at han vendte tilbage ligesom Tordenskiolds Soldater, men han ønskede at tale for de tilstedeværende jubilarer:

"Mine damer og herrer, vi har i aften den glæde at have tre 50 års jubilarer mellem os, og jeg vil i den anledning gerne have lov til at sige et par ord og bringe dem vor hyldest og tak. Det drejer sig om lærer ved Blindeskolen Kaas Neergaard, proprietær Hilarius-Kalkau og kriminalassistent Jochimsen. Forpagter Torben Mørch havde ligeledes indtegnet sig, men måtte til morgen sende afbud. Hans hustru ringede og fortalte, at denne tidligere flyverløjtnant og jagerpilot til morgen havde måttet foretage en mavelanding med understellet oppe, i sengen, og han ligger nu med influenza. Vi sender ham vore tanker og ønsker ham snarlig god bedring. Det var kedeligt, at han ikke kunne komme, men det er så meget mere kedeligt for os, som han havde forberedt en tale på jubilarerens vegne.

Der er desuden indløbet et par hilsener, den ene fra en 50 års jubilar, Gunnar Anker Larsen fra Australien. Han skriver, at han gerne ville have været med, men han synes, at afstanden er for stor til et aftenbesøg. Han skriver iøvrigt: "I mine tanker vil jeg være hos jer, og vi vil synges (jeg vil have tårer i mine øjne): Kong Frederik glæd dig i din grav."

Endelig er der en hilsen fra 60 års jubilar Christian Richardt Kall, der gerne ville være med og som følger til: Gud bedre det. Det håber vi, at Gud vil, således at han kan være med som 65 års jubilar. Det må være bedre end 60 års jubilar.

50 år, det forekommer at være en lang årrække, et halvt sekel, næsten uoverskueligt. Om hundrede år er alting glemt siger H. C. Andersen, ja, men på 50 år huskes altså endnu noget. Hvad er det så I har husket? Hvad er det, der har bragt jer tilbage til det hjem, I engang kunne kalde jeres?

Det er sandsynligt, at I har hver sin forklaring på disse spørgsmål, men een ting er fælles for jer: de oplevelser, der dengang prægede jeres sind i en sådan grad, at de aldrig blev glemt, de oplevelser indtraf på et tidspunkt, da jeres sind var ungt og modtageligt for indtryk.

Se man kan jo lære meget om menneskene ved at betragte dyrene, og det er måske ikke så mærkeligt, for der findes mennesker, ja selv her blandt os i aften, som efter sigende skal stamme fra aberne, selv mine egne børn hævder, at de har aber blandt deres aner. Hertil vil jeg sige, at hvis dette virkelig skulle vise sig at være rigtigt, så må det være på moderens side, selvom jeg personligt, og det vil jeg gerne skynde mig at tilføje, selvom jeg personligt ikke synes, at min kone er præget deraf. Nå, tilbage til dyrene: dyrepyskologer har påvist, og mange af Dem, mine damer og herrer, har sikkert set det demonstret i TV, at den eller det dyre-unger udsættes for nær kontakt med på et tidligt tidspunkt i deres liv, den eller det vil ungen senere følge og vendetilbage til. Tager vi således en kylling, så vil den følge den eller det, som den udsættes for nær kontakt med i 2-3 dages alderen, i reglen er det naturligvis hønen, og derfor vil den følge hønen, men hvis det er en mand i gummistøvler, eller hvis det er en pind, der af en maskine føres rundt og rundt i hønsegården, så vil den følge denne mand eller denne pind senere i livet.

Når I jubilarer, og vi andre for den sags skyld også, således vender tilbage til vor gamle skole, så ligger der måske en primitiv psykologisk forklaring herpå,

og det er jo i grunden en skam, for så skulle alle sangene og lovprisningerne om Sorø og Akademiet måske blot drejes derhen, at vi på et perceptivt tidspunkt tilfældigt var her, og derfor vender vi tilbage. Nu er sagen heldigvis nok ikke så simpel, og til dem iblandt os, som føler sig bedrøvet over denne udlægning, vil jeg sige som præsten, der så menigheden få tårer i øjnene ved hans gribende prædiken: græder ikke børnlille, det turde være løgn alltsammen. Det viser sig nemlig, at skal denne søgen tilbage til barnhedsbekendtskabet føre til noget godt, så skal den, som man således er knyttet til, opfylde de forventninger, man stiller til den, ellers bliver man frustreret og går åndeligt i stykker. Når vi derfor kan synge og tale lykkeligt om Sorø og Skolen, så er det fordi, den gav os det, vi trængte til, ellers ville vore sange have været smædevers og vor tale jammersminder, og vi må jo indrømme, at således er det sket for nogle. For os, der er her i aften, gælder det imidlertid, at vi er kommet tilbage med glæde og lovprisning, og når dette er muligt, så kan vi takke Skolen for, at den gav os noget godt at leve videre på. Det er med glæde og lidt vemod, at vi ser de gamle steder, og vore tanker og følelser ved gensynet har jeg fundet udtrykt i et lille vers, som jeg engang stødte på: Hvad var vel i Verden det fattige liv med alt dets fortærende

tant, hvis ikke en plet med en dal og lidt siv vort hjerte i skælvinger bandt, hvis ikke vi drog fra det yderste hav for bøjet og rynket at stå, at høre de kluk, de mindernes suk fra bækken, vi kyssede som små.

Mine damer og herrer - jeg vil bede Dem rejse Dem, løfte Deres glas, hilse på vore jubilarer og takke dem for deres trofasthed, og så vil jeg bede Dem opfylde Gunner Anker Larsens ønske fra Australien og synges Kong Frederik glæde dig i din grav. - -

Med denne hyldest som motivering skal jeg udbringe et leve for Skolen."

Lektor Nordahl Svendsen talte derefter - sædvanligt veloplagt og medrivende - om minder fra Soransk Samfunds

udflugter til Sorø og sluttede med at udbringe et leve bestyrelsen.

Bjørn Bjørnstad (S 1930) holdt en beåndet tale for damerne, og præcis klokken 2200 ringede Svend Clausen af med en tak til alle de unge, der havde sørget for god servering og dermed bidraget til at gøre aftenen så festlig. - Efter den storartede middag gik vi glade ovenpå for i de skønne lokaliteter at nyde kaffen i kandelaberlys. Intet sted finder man en stemning som netop her og ved årsfesten: udbytterige samtaler med gamle og unge, og alles glade deltagelse i såvel les Lanciers som i moderne danse, der får de ærværdige gulvbjælker til at swinge i takt. Traditionen tro blev det sent - på vejen hjem begyndte jeg at glæde mig til den næste årsfest!
Rantzau

Soranerfrokosten den 2. september 1976

Da formanden var til neurokirurgisk kongres, præsiderede Clausen - med en tom stol ved sin side. Den annoncerede taler, Henrik Dreyer (67) - forfatteren til den meget omtalte bog "Begravelse" - havde måttet melde afbud på grund af en udenlandsrejse. Ærgerligt nok, men måske tingene vil flaske sig bedre en anden gang.

I sin indledende bemærkning sagde Clausen, at han for nogen tid siden fra sagfører Carl Classen (21) i Næstved havde modtaget et nedarvet postkort fra 1902 med indkaldelse til Soransk Samfunds 34. ordinære generalforsamling i Wivels selskabslokaler og indbydelse til den efterfølgende fest, der samtidig var rusfest. Efter at have refereret programmet og menukortet satte Clausen inflationen i relief ved at meddele, at man til dette års årsfest har besluttet endog at invitere æresmedlemmer og jubilarer som betalende gæster! Dette har været nødvendigt for at holde årsfestens underskud nede på et blot nogenlunde overkommeligt niveau.

Mens Lorrys sædvanlige platte skylledes ned med øl og snaps, gik snakken blandt de 16 fremmødte livligt: ved den ene bordende om landbrugseksportpolitik, centreret om Madelung (34) fra landbrugsministeriet, ved den anden om biografier. Her meddelte Kann-Rasmussen på opfordring, at der stadig er håb om at få Soraner-Biografier 1822-1900 ud før jul.

Tilstede ved frokosten var en "amerikaner", nemlig Justus Hartnack (30), for øvrigt i familie med en af Soransk Samfunds grundlæggere, Georg Grüner. Han led, hvad der vist ikke er ualmindeligt blandt udlandsdanskere, af en mild form

for schizofreni: når han var i Amerika, syntes han, at Danmark var det dejligste sted i verden - og omvendt. Efterhånden stod hans hu dog mere og mere til Danmark, hvilket han tolkede som et alderdomstegn: jo ældre man bliver, jo mere betyder fortiden for en. "Når jeg engang bliver senil, vil jeg nok komme til alle frokosterne!"

Overlæge Gudmund Magnussen (50års jubilar), der netop havde været til kirkekoncert i Sorø, udtalte sig meget begejstret om denne. Han har ellers netop udgivet en bog om ældre og deres sindslidelser, i hvilken forbindelse han anholdt Hartnacks brug af ordet "senil". Han mente at man helt burde afskaffe dette ord med den diskriminerende bibetydning af "forkalket oldsag", det efterhånden har fået. Meget ofte affejer man ældres sindslidelser med dette ord i stedet for at tage dem alvorligt og hjælpe dem. Dette gav så igen stødet til en diskussion om udtrykkene "gammel" og "ældre". Nogle mente, at man, i stedet for at snakke udenom skulle sige tingene rent ud; Magnussen talte imod dette. Han fik ved de to ord associationerne hhv. stilstand og dynamisk videreudvikling. Magnussen sluttede sin tale med en varm tak til Clausen for det, han er: selve kontinuiteten i Soransk Samfund.

På et stikord af Magnussen begyndte Madelung så at recitere Aage Krarup-Linds ruskantate, og en eller anden fik indskudt en bemærkning om, at det netop nu var 25 år siden, at Ebbe Hamerik - der jo komponerede musikken til kantaten - omkom ved en drukneulykke på Øresund. Snakken faldt også på Sverre Forchhammers ruskantateensemble, og om det dog

ikke var muligt at genindføre traditionen med en opførelse af kantaten ved årsfesten. Clausen mente, at dette var økonomisk aldeles uladssiggyrbart, og da han nu alligevel stod op, benyttede han lejligheden til at anbefale et besøg på Tersløsegaard, der netop er blevet restaureret - og restaureret meget smukt. Han havde været dernede til en meget eksklusiv indvielse, hvor man bl.a. havde besøgt den "skikkelige enke", den 16. i u-brudt rækkefølge.

Mackeprang vendte tilbage til ruskan-taten, idet han foreslog at overlade partituret til Knud Vad og bede ham lave en klaverudgave. Der findes da to gode flygler i Sorø. Og så sluttede denne septemberfrokost i det herrens år 1976 med to hurtige replikker:

Clausen: Ja, og Forchhammer nægtede at spille på nogen af dem!

Madelung: Så var det nok, fordi Forchhammer var violinist!

Per Salling

Soranerfrokosten den 7. oktober 1976

Vi var en lille men selvfølgelig meget udsøgt skare, der samledes til frokost bl.a. var vi ikke mindre end 4 æresmedlemmer. Til gengæld skulle vor formand operere, så Clausen måtte præsidere. Clausen begyndte med at mindes vor gennem tiderne meget trofaste mødedeltager Otto Frederik Boserup, der døde den 1. oktober, og forsamlingen rejste sig. Efter det traditionelle leve for vor gamle skole

og absolut flerstemmig afsyngelse af - "Jeg ved et sted, som jeg har elsket længe", fik vi en udmærket platte, selv om C. C. Andersen mente, at han efterhånden kendte den for godt. Der var ingen taler, men snakken gik lystigt, og man havde indtryk af, at alle virkelig hyggede sig, og der blev bordet rundt fortalt en gevaldig masse herlige anekdoter og erindringer om og fra skolen. MP.

Soranerfrokosten den 4. november 1976

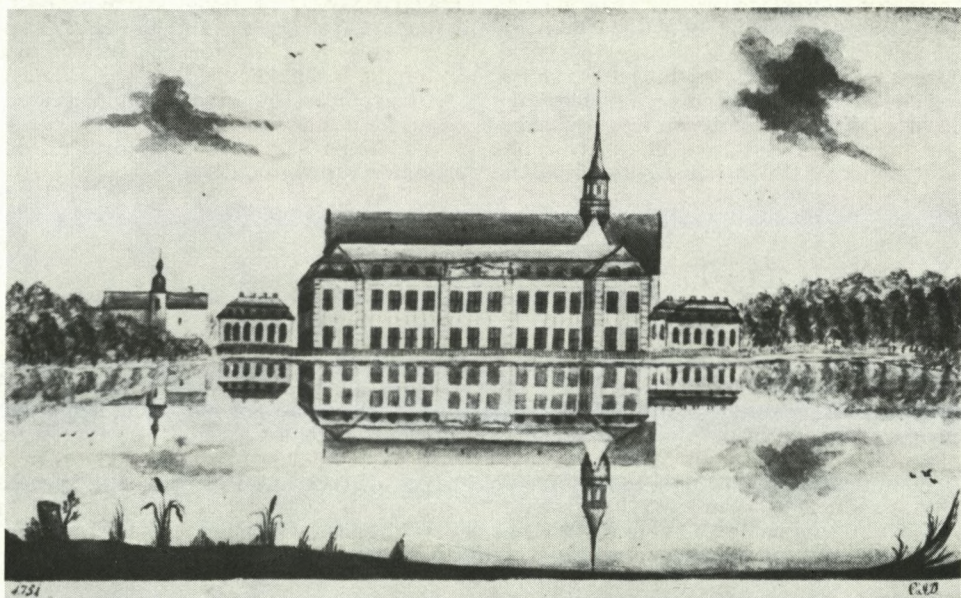
Motiveret af det dårlige vejr udbragte Svend Clausen (S 1925) - der mødte i Taarnhøjs sted ("formanden har endnu ikke vist sig på stuegangen men dukker måske op enten her eller dér") - et leve Sorø Akademi - "måtte det leve godt" føjede nestor til, K. W. Rasmussen (R 1912); foruden ham og næstformanden var følgende mødt op: Ellen Vibeke (S 1913), Edv. Suhr (S 1914), Kann (S 1922), Dan Finck og Carl Johan Jensen (S og R 1927), Ebbe Nybroe (S 1931), Rantzau (R 1937), Flemming Borch Jensen (S 1947), Jørgen Riis (S 1950), Tage Lysgaard (S 1964 og som benjamin Starup (S 1967). Tre af de fremmødte var æresmedlemmer, men de reklamerede ikke med det. Rantzau turde på Svend Clausens opfordring ikke synge for til "Jeg veed ..." - én gang stemplet som brummer af Andrup, altid drummer - Ellen Vibeke trådte heldigvis til og klarede hvervene til fuldkommenhed, hun blev straks udnævnt til soransk æresforsangerske. Flemming Borch Jensen var til soranerfrokost for første gang, han havde - siden 1947 - ikke haft mulighed før nu, selvom han gerne havde villet - sagde han. Af særlige samtaleemner var (selvfølgelig!) Fatter, som K. W. Rasmussen slet ikke kendte igen fra referaterne i Soraner-bladet, han havde for eksempel aldrig set ham slå... denne påstand gav anledning til mange udsagn pro et contra, Svend Clausen kunne da berette at Fatter engang havde udrevet

ungerne fra en gymnastiktime med fleuret i hånd - svip, svip, dén sved - men alle var enige om at dette ikke var slag men snarere en slags kærtegn, så ved nærmere eftertanke har Fatter måske slet ikke slået nogen overhovedet, men bare sådan gået rundt og tjattet lidt nu og da?? - Foranlediget af Jørgen Riis - der viste sig at være en hartad sprudlende kilde udi denne materie - kom det særdeles kære emne Husholdningsskolen på tale. Ikke så meget huspærner interesserede imidlertid som de restriktioner og forbud navnlig Taps havde vist sig som en uovertruffen mester i at udstede med det ene og ganske ansvarlige formål: Samkvems hindring! - Hvad kunne slikt dog ikke føre til! Svend Clausen fortalte at han kendte én, der - af Slæberen - var blevet adgangsforsømt på VEJEN! - Er dette mon rekord? - Inden vi brød op efter atter en hyggelig og munter soranerfrokost - vi var 13 til bords - kåredes Starup til kommende - og selvskreven - miljøminister, han begynder så at sige fra bunden: i sine fåtallige fristunder under jurastudiets slutspurt fungerer han som skraldemand!

Af helt usædvanlige hændelser under denne frokost bør noteres at Kann og Ellen Vibeke indledningsvis underholdt hinanden med genealogiske mærkværdigheder! Dette vakte en del opsigt, da ingen mente at det var sket før!

Rantzau

Fra Frederik 5.s akademi

Gengivet med venlig tilladelse af The British Library Board. Efter Mskpt. 15.848/48.

Umiddelbart efter at Soraner-Biografier 1747-1800 var udkommet gjorde overarkivar dr. Vello Helk mig opmærksom på, at der i The British Library, London fandtes en stambog med 40 soranske autografer tilhørende den senere diplomat Gottlieb Schütze, der fra oktober 1748 til marts 1751 var hovmester for de to grever Schack. I en interessant artikel i Personalhistorisk Tidsskrift 1976 beretter dr. Helk om Schütz' virksomhed som hovmester og kommenterer de mange stambogblade. Det viser sig, at stambogen indeholder autografer af samtlige akademister fra disse år, bortset fra de to brødre Schack!

Blandt de to hovmestre, der har indskrevet sig i stambogen er Heinrich Christian Jahnke. Han kunne ikke identificeres i Soraner-Biografier, da fornavnene ikke forekom i mine kilder. Nukandet oplyses, at han blev immatrikuleret i Jena 1745 sammen med den senere præst Joachim Fridrich Jahnke, der døde 1761 og vel var hans broder. Heinrich Christian Jahnke blev fyrstelig plønsk kancelliråd, var 1772 medlem af den fælles holstenske landsret og døde vist c. 1790. (1)

Af dr. Helks redegørelse fremgår tillige, at Fridrich Schultze (eller Schiøtt) må udgå som formodet hovmester (nr. 181) for brødrene Schack.

Morsomt er det her gengivne billede

af akademiet, som en anden hovmester Claus Jacob Duncan (nr. 171) har tegnet i Stambogen.

Det kan være rimeligt i denne sammenhæng at notere, hvad dr. Helk har gjort mig opmærksom på, at hovmester "Müller" (nr. 251) nok er identisk med den iøvrigt ukendte Clemens C. Müller, der 18.4.1772 indskrev sig i soraneren Jens Lowsons stambog. (2)

Her vil det også være naturligt at nævne, at Erik Sanders i sin anmeldelse i Personalhistorisk Tidsskrift af Soraner-Biografierne oplyser, at han har fundet den første, som er dimitteret fra akademiet 1748: en senere generalkonduktør Christoffer Hammer (1720-1804). Det er et meget morsomt fund, blot lidt kedeligt, at Sanders gør ham til akademist. Han var "kun" privatist. Betegnelsen kan synes underordnet, men at overse en akademist i de eksisterende fortegnelser ville have været en slem fejl. Da der derimod ikke findes matrikel over privatisterne, vil man nok stadig kunne regne med nye fund.

Hvad der er mere ærgerligt er Sanders' anke over et mangelfuldt portrættillæg. Ikke fordi jeg ikke har været forberedt på at få påvist fejl i bogen, men fordi Sanders går ud fra og skriver, at det har været mit mål at bringe portrætter "af så mange af de biograferede som

muligt". Men det står intet sted. Som portrætsidernes overskrifter viser har jeg udeladt hovmestre og privatister. Det er sket af flere grunde og med overlæg. Det kan selvfølgelig diskuteres, om det har været rigtigt. Men nu tager det sig ud som en uhyggelig skødesløshed, at jeg f.eks. skulle have overset portrætter af Tyge Rothe. Havde anmelderen gennemset mine kilder til Rothe-biografien, ville han have opdaget, at en kilde nævner 9 kendte Rothe-portrætter, mens en anden endog gengiver et af dem. Iøvrigt kender jeg andre hovmesterportrætter, og jeg har senere set et lærer-portræt, jeg ikke har fået med.

Jeg skal ikke skjule, at jeg gerne så misforståelserne berigtiget over for Personalhistorisk Tidsskrifts læsere! - Jeg har fået mere end ét ironisk hip i den anledning. Måske Sanders også der vil røbe, hvilke andre portrætter han har fundet.

Torben Glahn

NOTER

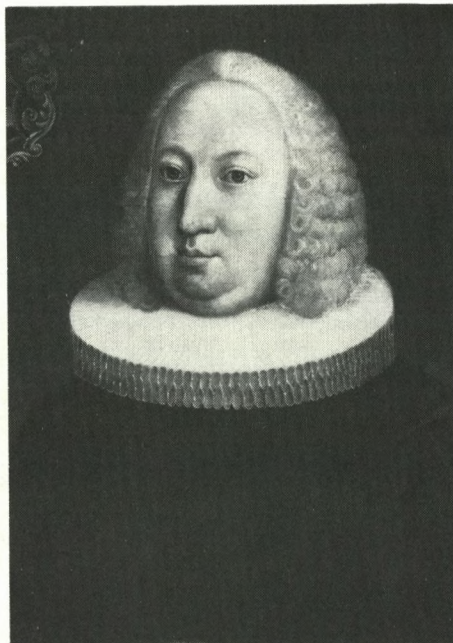
- 1) N. Møller: Alfabetisk register over Rangspersoner 1730-80. Extracter af tyske Kancellis forestillinger (begge Rigsarkivet). Hof- og Statskalenderen 1762-90. Zeitschrift d. Zentralstelle für niedersächsische Familiengeschichte, 1931 s. 79.
- 2) Findes i Sorø Akademis Bibliotek.

Professor Pingel

(i Sorø 1760-1764)

Efter megen søgen er det nu lykkedes at opspore et maleri af professor Jacob Caspar Christian Pingel, som i årene 1760-64 virkede ved det andet ridderlige Akademi. Efter Sorøtiden blev han stiftprovst i Odense, og han ville vel i dag være gået i glemselens bog, om ikke hans tilnavn "den danske Tartuffe" røbede noget om hans levned som privatmand. Dette begav sig således: den 15. december 1744 indlod han sig i ægteskab (i København i huset hos billedhugger Johan Weise i Landemærket) med jomfru(?) Marie Elisabeth Winding født i København 1721 og død 30.10. 1795 i Odense. Hendes forældre er guldtrækker Søren Winding gift 1710 med Christine - datter af silkekræmmer Lorentz Mohr. I årene 1744 til 1765 fødtes i ægteskabet i hvert fald 15 børn, hvoraf den ældste så verdens lys 7 måneder efter brylluppet(!).

Der er en mulighed for, at Pingel i sin Sorøtid har mødt den kvinde som senere blev hans skæbne, nemlig Johanne Elisa-

beth Kühl (født 1737) gift Schytte. Schytte's svoger var professor i Statsvidenskab Andreas Schytte. En pudsig ting bør her nævnes, idet Pingels ældste søn, den soranske hovmester (nr. 253) Jacob Severin Pingel senere giftede sig med en datter af pastor Claus Kühl som er bror til ovennævnte Johanne Elisabeth Kühl (den uartige dame fra Odense!).

Pingel blev ved højesteretsdom for 200 år siden dømt til at "have sit embede og kald forbudt og den gejstlige habit at aflægge". Dommen blev forkyndt den 3. oktober, og om aftenen gik han i Komediehuset og så Molière's TARTUFFE. Julius Clausen skrev i 1916 en bog om denne sag med titlen "Den danske Tartuffe", og han bemærkede, at der så vidt han vidste ikke fandtes malerier af de tre hovedpersoner i bogen. Det nu fundne billede hang i 1860 i Hildesvig Skovridergaard hos et oldiebarn af professor Pingel og i dag er maleriet stadig i slægtens eje.

For undertegnede er det en helt "speciel" morskab, at jeg skulle finde maleriet af den danske Tartuffe og få det offentliggjort i det soranske månedsskrift.

Erik Sanders (S 1941)

P.S. I et senere nummer af Soraner-bladet skal jeg gerne bringe endnu et billede af en anden professor ved det andet ridderlige akademi - skulle det have interesse.

- - -

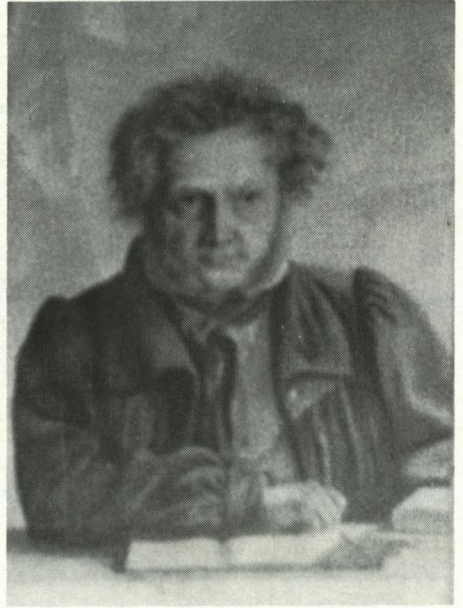
Soraner-bladet er altid interesseret i soranske nyheder - såvel gamle som nye.

Rantzau

Et fund

Maleren, professor Fr. Vermehren (1823-1910), hvis hovedværker (Reservesoldatens Afsked fra sin familie (1849), En jydsk Faarehyrde paa Heden (1855) og En Sædemand (1859)), vi alle kender, blev student fra Sorø 1843. I et af sine sidste skoleår udførte han entuschestegning af sin lærer B. S. Ingemann (1789-1862). Tegningen, der så vidt vides aldrig har været gengivet, blev bemærket af redaktør Harald Skodshøj (S 1921), da han for nogle måneder siden flyttede ind i huset Skt. Mogensgade 7 i Viborg, som han havde købt af boet efter kgl. bygningsinspektør, arkitekt Thomas Havnning (1891-1976). Denne var gennem mange år knyttet som arkitekt til Den Holbergske Stiftelse Tersløsegaard og var stiftelsens formand 1959-65. Også på anden måde havde arkitekt Havnning tilknytning til det soranske, idet hans farfar, senere sognepræst i Reerslev og Ruds-Vedby Carl August Hansen (1807-1863) var lærer ved Sorø Akademis Skole 1834-54. Fr. Vermehren udførte i Sorø også en tegning af adjunkt Carl August Hansen og begge tegninger har gennem tiderne tilhørt og tilhører dennes efterkommere.

Skodshøj har fotograferet tegningen af Ingemann, mens den endnu hang i Skt. Mogensgade og fotografiet gengives her.

Originaltegningen er ca. 20 x 15 cm. Fotografiet er taget gennem det tykke forsatsglas og derfor ikke helt skarpt. Har nogen set denne tegning gengivet andetsteds? Se i øvrigt Soraner-bladet 1942: 97, hvor to breve fra Ingemann til Vermehren er gengivet.

AKR

Jul i Sorø 1976

Jul i Sorø. 24. årgang 1976. Udgiven og redigeret af Osc. Lünell. Trykt i Sorø Bogtrykkeri. Fotos: Hergårds foto-atelier, Christian Jørgensens foto-atelier. Cliché og omslag: "Sjællands Tidende", Slagelse. 44 sider. Pris kr. 18,00.

For firetyvende gang udsender Osc. Lünell "Jul i Sorø", der hører til de lødige og bør ligge på enhver soraners og Sorø-interesserets julebord. Indholdet er som sædvanligt righoldigt, trykket er smukt og billedkvaliteten er fin, man får noget for pengene! Sognepræst Frimann Símunarson á Brunni, Slagille, indleder med det traditionelle juleønske for os alle - "O, Gud ske tak for julens lys! - Forhenværende stadsskoleinspektør Johs. Markvardsen, Sorø, beretter overordentlig fængslende om klokkestøberi gennem tiderne og om klokkerne i de ni kirker i Sorø kommune. Den ældste klokke findes i klokkestabelen på Bjerneede kirkegård, den er fra 1300-tallet(!). Klokkerne i Sorø kirketårn er ikke så

gamle, den mindste er "kun" fra 1622, den store er fra 1845. - "Pan" skriver interessant om "Minder om hændelser i Næsbyholm storskov" og undervisningsminister Ritt Bjerregaard har på opfordring skrevet om sine indtryk fra ophold i "Villereden"; artiklen er illustreret med smukke indendørsfotografier. Akademigartner Torben Michelsen beretter om "Baljeplantekulturen - et af Akademihavens specialer" og hans hustru, billedhuggerinden Betty Engholm, har illustreret med yndige tegninger. På side 16 smiler Karen Raft (S 1922) læseren venligt i møde og fortæller morsomt om barndommens dage, søde billeder ledsager teksten. Redaktør Knud Sondrup - tidligere "Dagbladet" i Sorø tager afsked ("Kobberbryllup med Sorø - og så skilsmisse...") og fortæller morsomt om de sidste 13-års mest markante Sorø-tildragelser. - Dr. phil. Viggo Thorlacius-Ussing (S 1909) skriver om "Kunstmuseet i Sorø, Vestsjællands Kunstmuseum 1975 og 1976", herligt illustreret som sædvanligt. På grund af Thorlacius' sygdom i fjor omfattede oversigten i år to år. - I serien "Soranske virksomhe-

der" beskrives som nr. 9 i rækken "LKNES i Sorø", og sparekassedirektør Henning Malmberg (1942), sportsrådets formand, skriver som før informativt om Sorø-sporten ("Idrætten bør først og fremmest beslaglægge sportshal-anlægget"). - Året fortælles som sædvanligt i en mængde billeder: Dimittender fra Sorø Akademis Skole 1976 (med angivelse af hvem der ikke er med på billedet!), fra Sorø Borger- og Realskole 1976 og

fra Sorø private realskole 1976. Mellem et utal afbilledede personer genkendes mange gamle akademister, lærere og andre med tilknytning til Kirke, Akademi og by. Hæftets forside er prydet med en dejlig stemningsfuld tegning af Betty Engholm "Vinterstemning ved Ingemanns Ø" - skoletidens glade skøjteløberliv på den skønne islagte sø står straks tydeligt i erindringerne - en storartet introduktion til det storartede "Jul i Sorø". Rantzau

Soransk Samfunds Bladfond

Den af økonomiske årsager tvungne nedskæring i nogle numre af Soraner-bladet har vagt sorg mange steder.

En enkelt gammel soraner, Kaj Wiibroe Segel (S 1925), har ladet sorg følge af handling og fremsendt en check til Soransk Samfunds Bladfond.

På Soransk Samfunds vegne takker jeg Segel på det hjerteligste og håber blot, at andre vil følge ideen op, således at vi måske hver måned kunne bringe en liste over donatorer her i Soraner-bladet.

P. Taarnhøj

Et nyt soransk bogværk

Bogen SORANER-BIOGRAFIER 1822-1900 forventes at udkomme i maj 1977.

Den nye bog omfatter de 2222 personer, som er udgået fra Sorø Akademis Skole i det nævnte tidsrum, (tillige et afsnit med endel rettelser og tilføjelser til bogen fra 1970). Bogen er på mange måder særdeles interessant, men måske særlig derved, at der sikkert er mange nulevende soranere som på en eller anden måde har familietilknytning til en eller flere af de soranere, der omtales i bogen. Den indeholder en lang række familieoversigter, der bærer vidne herom.

Bogen bliver på 640 sider og i samme format, tryk og udstyr som den indbundne udgave af Soraner-Biografier 1901-1960 og er et nyt led i den række af biografier, der er kommet eller vil komme, og som vil dække hele den tid Sorø Akademi har virket.

Perioden 1586-1660 vil formentlig udkomme 1977-78
" 1667-1746 vil formentlig udkomme 1977-78
" 1747-1800 er udkommet 1975
" 1822-1900 vil formentlig udkomme 1977
" 1901-1960 er udkommet 1970

Ved tilskud fra Soransk Samfunds legater og fra anden side kan Soransk Samfund tilbyde sine medlemmer bogen 1822-1900 ved forudbestilling til kr. 150. Har man tidligere købt bogen 1901-1960, kan man købe den nye bog til favørprisen: kr. 100.

Benyt venligst vedlagte bestillingsseddel, der sendes til Civilingeniør S. Kamman, Tobaksvejen 10, 2860 Søborg.

Benytter man ikke bestillingskortet nu, vil prisen blive kr. 200.-, som også bliver prisen for ikke-medlemmer. Alle nævnte priser er inklusive nuværende moms, men emballage og forsendelse, som sker på efterkrav, koster ca. kr. 15.- indenfor Danmark.

Ved forudbetaling i 1976 vil bogen blive sendt franco.

Ville dette ikke være en god ide til en julegave i år: et julebrev, der meddeler, at den nye bog, Soraner-Biografier 1822-1900, bliver sendt, så snart den udkommer?

Kære medsoraner! Glæd dig selv, glæd Soransk Samfund og glæd de kammerater, der vederlagsfrit har udført dette store arbejde, ved omgående at afgive din bestilling på vedlagte bestillingsseddel.

Palle Taarnhøj

To protester!

Det var dog en usselig Lap Papir, der sidst kaldte sig Soraner-bladet. Under-skrevne har haft mere eller mindre med Soraner-bladet at gøre helt fra Olriks og Sorgenfreys Dage, og jeg tror, et Fler-tal vil være enig med mig i, at vort Blad er det aller vigtigste for vort Samfunds Medlemmer!

Aarsfest, Frokoster, Sorøture, Hol-bergfester er altsammen vigtigt, og Bio-grafierne har løst et Savn, men der er mange Soranere, som kun sjældent eller aldrig har Lejlighed til at deltage i vore Sammenkomster - for slet ikke at tale om de mange, som sidder rundt omkring i Verden i fremmede Lande og Verdens-dele, for hvem Soraner-bladet er det eneste Bindeled imellem os.

Bladudgivelse koster mange Penge, og hele Vanskeligheden er slet og ret et Pengespørgsmaal. Hvordan det kan løses ved jeg ikke. Mit Kendskab til Samfun-dets Midler og Fonds er ringe, men det henstilles til Bestyrelsen og Bladudvalget at finde en Løsning paa dette vigtige Spørgsmaal. Aage Linds Legat? Lyng-beck? Er der Muligheder, saa giv Soraner-bladet Forret!

Poul Lorenzen (S 1905)

Det var med stor sorg, jeg modtog sep-tember nummeret af dette blad. Det er for dårligt, at vi sætter kvaliteten ned istedet for at sætte prisen op. Jeg har mødt adskillige juniores, der, ligesom jeg ville være parate til at betale mere for at få et fuldt blad hver gang. Bladet er foreløbig det eneste konkrete, vi har fået ud af medlemskabet af Samfundet, og hvis det reduceres til et ark papir, reduceres samtidig grunden til medlem-skab. På egne og ligesindedes vegne vil jeg således foreslå, at kontingentet hæ-ves, f.eks. til det dobbelte. Det er jo lat-terligt lavt nu, og det kunne vel næppe skade nogens økonomi, hvis det blev for-doblet.

Hans Kiesow (S 1973)

Gamle soranere

Soransk Samfund lykønsker følgende kam-merater, der har rund fødselsdag i de-cember 1976:

3. Læge Ernst Joachim Hansen (f. 1916), Gladsaxevej 135, 2860 Søborg.

3. Godsejer Otto Chr. Valentiner (f. 1901), Guckelsby pr. Sieseby, Kreis Eckernförde, Vesttyskland.
5. Skibsmægler Jørgen Rødgaard Han-sen (f. 1916), Kystvejen 34, 4400 Kalundborg.
7. Kemiingeniør Helge Westenbæk Han-sen (f. 1916), Abrinken 112, 2830 Virum.
8. EDB-chef Kai Rogberg (f. 1926), Ndr. Frihavnsgade 28, 2100 København Ø.
8. Læge Mogens Bjørn Tvede-Jacobsen (f. 1901), Torvet 6, 4100 Ringsted.
9. Manager Ivar Johan Hecktermann (f. 1926), OL JOGI, P.O. Box 259, Nanyuki, Kenya.
9. Apoteker Aksel Edvard Rosen (f. 1916), Sct. Pauls Apotek, Jægergårds-gade 76, 8000 Århus C.
9. Ekspeditionssekretær Lavge S. Vedel (f. 1926), Dageløkkevej 96, 3050 Humlebæk.
19. Sekretær Ellen Rahlff (f. 1896), Jagt-vej 216, 2100 København Ø.
19. Ekspeditionssekretær, cand. jur. Inga Rasmussen (f. 1906), Fredensvej 67, 2., 2920 Charlottenlund.
25. Assurandør Kjeld Hansen (f. 1926), Syvhøjvænge 127, Albertslund.
29. Erik Andr. Schøning Clausen (f. 1916), Calle Pedro del Castillo 15. Puerto de La Luz, Las Palmas, Gran Canaria.
30. Skovrider Chr. Michael Winther (f. 1916), Sperlingsholm, Halmstad, Sverige.
30. Retsassessor Harald Waarst (f. 1896), Skovallé 11 A, 9300 Sæby.
31. Arkitekt Jørgen Djurhuus (f. 1926), Kong Oscars Gate 30, N-5000 Bergen, Norge.
31. Produktchef Niels Vilh. Jørgensen (f. 1926), Neptunvej 11, 8000 Århus C.

Soransk Samfund lykønsker følgende kam-merater, der har rund fødselsdag i januar 1977:

1. Redaktionssekretær Chr. Arnfast (f. 1927), sidste adresse: Strandboule-varden 11, 2100 Kbh. Ø.
2. Direktør Dan Gunnar Diemer (f. 1907), Store Kongensgade 60, 1264 Kbh. K.
3. Provisor Andreas Hee (f. 1917), Klo-sterengen 12, 4000 Roskilde.

6. Civilingeniør Dan Frørup (f. 1907), Frederiksdalsvej 131, 2830 Virum.
6. Viceskoleinspektør Poul Grønbeek (f. 1907), Lærkevej 8, 2630 Tåstrup.
10. Toldbetjent Knud Nyholm Jensen (f. 1902), Bisiddervej 4, 2400 Kbh. NV.
11. Rektor Erik Lund (f. 1902), Jernbanegade 39, 7000 Fredericia.
13. El-installatør Søren Chr. Rasmussen (f. 1927), Hulbæk, 8833 Ørum Sønderlyng.
14. Læge Rasmus Pedersen (f. 1907), Hovedgaden 8, 7260 Sdr. Omme.
20. Husholdningslærerinde fru Karen Raft (f. 1902), Torvet 7, 4180 Sorø.
21. Læge Kurt E. Bresson (f. 1927), Poppebakken 2, 3460 Birkerød.
22. Dommer Finn Ryhave (f. 1907), Aserballe, 6400 Sønderborg.
26. Fru Esther McCreadil (f. 1917), Dinsdale Road, Franktion Junct. New Zealand.
26. Kontorchef Hans Carl Lindeborgh (f. 1927), Lunderød gl. Skole, 4340 Tølløse.
27. Kommitteret Viktor Brorson (f. 1902), Falkoner Allé 26A, 2000 Kbh. F.
28. Afdelingsingeniør Svend Elvers (f. 1927), Ellekrattet 28, 2950 Vedbæk.
28. Kaptajn Svend Erik Kjærulf (f. 1907), Kystvejen 2, Vindeby, 5700 Svendborg.
28. Amsfuldmægtig Hans Larsen (f. 1927), Enebærhaven 16, 3450 Allerød.
28. Grosserer Johs. Paulsen (f. 1897), Smallegade 52A, 2000 Kbh. F.
31. Fru Else Hein (f. 1902), Falkonergårdsvej 17, 1959 Kbh. V.

B.W.M.

Marius H. Humle (1903) citerer i et læserbrev i Berlingske Tidende den 22. september USAs præsident Abraham Lincoln: "Man kan ikke hjælpe de små i samfundet ved at ruinere de store. - Man kan ikke give de svage styrke ved at gøre den stærke svag. - Man kan ikke skabe arbejde ved at hæmme lysten til at arbejde. - Man kan ikke undgå modgang, hvis udgifterne overstiger indtægterne. - Man kan narre nogle folk alle tider, man kan narre alle folk sommetider, men man kan ikke narre alle folk alle tider". - - og Humle tilføjer med rette: Disse gode råd burde politikerne læse hver dag - tænke over og efterleve.

Per Schrøder (S 1936), civilingeniør, afslutter nu sit ophold nr. 65 i Moskva. Omkring en tredjedel eller halvdelen af hvert år tilbringer han på rejse for B&W som værftets internationale topforhandler. Per Schrøder har alene til Sovjet siden 1956 solgt B&W-skibe for 1.5 milliarder kroner, i de sidste uger har han kæmpet hårdt for værftet kan underskrive en skibsordre med Sudimport, Moskva.
(Berlingske Tidende 7.11.1976)

Ib Juul (S 1947), borgmester i Herlev, formand for Hovedstadsrådets Trafikudvalg, lægger stor vægt på yderligere at få udbygget HT's kontakt til kommunerne for der at høre om borgernes ønsker til trafikselskabet: "Det er oplagt en samfundsinteresse", udtaler Ib Juul til HT Nyt juli 1976, "at flere benytter den kollektive trafik. Når tusinder af personbiler dagligt ruller ad vejene til og fra København - hver med kun én person - må det betegnes som et samfundsøkonomisk spild. Et spild af vejanlæg, af benzin og af godt miljø. Jeg tænker her på ulemperne som følge af støj og benzin. Vi kan imidlertid ikke tvinge folk til at tage bus og tog. De må overbevises. Følgelig er det vores opgave at gøre kollektivtrafikken attraktiv - dvs. gøre forbindelserne hyppige, busserne behagelige med rigelig siddeplads, skabe direkte og hurtige linier, ganske særligt med henblik på transporten fra hjem til arbejdsplads og vice versa. Og det hele til en pris, som er væsentlig billigere for den enkelte end hvad det vil koste at tage egen vogn."

Som led i kampen for at skaffe hunde adgang til busserne i hovedstadsområdet inviterede Dyrevennernes Aktive Sammenslutning, i følge Holbæk Amts Vestsreblad 4.9.76, Ib Juul på tur til Orø den 25. september med en bus hvori der også var hunde; han var turens eneste særligt indbudte gæst og der var - selvfølgelig - også reserveret plads til hans hund, hvis han havde én og hvis han havde lyst til at tage den med.

Søren Lotz (R 1947), arkitekt, og Leif Madsen har, i nært samarbejde med Den Danske Bank, lavet en spændende bygning, der er højst utraditionel indvendig, mens den har en "umoderne" facade. Den er umoderne i en absolut positiv retning og viser således, at pengeinstitutfacader ikke nødvendigvis skal være glas og beton eller glas og stål. Den Danske Banks nye bygning ligger på Storgade. Dørene blev åbnet for publikum den 15. november.

Otto Hee (S 1948) er indtrådt som administrerende direktør for Erla-gruppens selskaber Erla Auto Import A/S (Toyota) Erla Real A/S og Erla Finans A/S. Han kom til Erla fra Handelshøjskolen i 1954 og har været reklamechef og salgsdirektør.

Erik Trautmann (S 1950) Managing Director and Joint Chairman, D.B.C., London, er blevet udnævnt til ridder af Dannebrogordenen.

Niels Dreyer (S 1955), Faxe Bryggeri direktør, svarer i Dagbladet den 20. oktober på et læserbrev angående det succesombruste Faxe Fadøls "skæve flaske" og siger blandt andet: "forklaringen på, hvorfor Faxe Bryggeri med sin - som den eneste på markedet i øvrigt - upasteuriserede øl ikke kunne anvende de gængse standardflasker (er): Upasteuriseret øl er sart og følsomt og skal derfor om muligt beskyttes endnu bedre end almindeligt pilsnerøl, der er "konstrueret" til at kunne klare en pasteurisering. Da gennemsnittet af de i brug værende standardreturflasker ikke beskytter vort øl tilstrækkeligt mod lysets skadelige virkninger, måtte vi - for at kunne skille brugbare fra ikke brugbare flasker - lave en anden form og samtidig anvende en anden glassammensætning, som tilfredsstillede vore meget strenge kvalitetskrav...

Af forståelig årsager er der andre, som ikke bryder sig om vort initiativ, og der har ikke været sparet på krudtet i forsøget på at desavouere dette...

Vore kasser fylder 2 og 2 nøjagtig det samme som en af de almindelige 30 stk. ølkasser. Der er kun 12 flasker i hver af vore kasser, så hvis vi lever op til den kvalitet, man forventer af os - og det håber vi da at kunne, bliver det hovedsagelig forbrugerne, der kommer til at ordne sorteringsarbejdet, idet de formodentlig vil hjemtage og bringe en hel kasse ad gangen."

Knud Vad (S 1955) dirigerede ved den 9. Bach-kantatekoncert, der blev afholdt i Sorø kirke den 31. oktober kl. 20. Det var den første af vintersæsonens kirkekonserter og hovedværket var Johann Sebastian Bachs kantate nr. 49: "Ich geh' und suche mit Verlangen", der er bygget over søndagens evangelietekst: Lignelsen om kongesønnens bryllup. Bassolist var Per Johansen og sopransolist Karen Gabe. Pastor Elna Bækdorf læste evangelieteksten. Føruden kantaten spillede den unge orga-

nist Herfried Mencke fra Hamburg tre orgelværker af Nicolaus Bruhn, Georg Bøhm og Diedrich Buxtehude, og Chorus Sornus sang sammen med orkestret to festlige og populære værker - Missa brevis og Ave verum corpus - af Mozart. (Sorø Kirkeblad okt. 1976)

Georgi Mitchew (R 1960) har efter flere års virke som kreativ i reklamebranchen forladt denne til fordel for stillingen som salgs- og marketingdirektør i A. P. Møllers rejsebureau UNISOL I/S.

Frokosttalere

Faxe-øl soranerne Dan Ibæk og Niels Dreyer (begge S 1954) fortæller eventyr fra fad den 6. januar 1977.

Dødsfald

RUDOLF OSKAR EJNAR GERTZ (R 1905)
27. januar 1888 - 15. juni 1976

CHRISTIAN PETER KRYSSING (1908)
7. juli 1891 - 19. juli 1976

POUL JOHANNES HENRIQUES (R 1911)
17. januar 1895 - september 1976

CHRISTIAN KROG-MEYER HOLBERG
(S 1917)
25. august 1898 - 4. september 1976

KAJ FLEMMING ULRICH (1917)
21. juli 1901 - 11. september 1976

FREDERIK SCHULTZ-LORENTZEN
(S 1917)
11. marts 1899 - 25. august 1976

LARS AMBY (S 1920)
18. august 1901 - august 1976

VIGGO BALLER (S 1921)
30. august 1903 - 5. november 1976

OLAF PETERSEN (S 1922)
19. december 1904 - 15. juli 1976

AXEL EYVIND HAKON HANSEN (R 1924)
12. november 1906 - 30. januar 1976

VIGGO VALENTIN HANSEN (1926)
1. marts 1912 - 6. november 1976

LENNARD KNUD BECH (S 1928)
3. februar 1908 - 22. august 1976

MOGENS ELHOLM MIKKELSEN (1932)
10. november 1915 - 19. oktober 1976

SVEND ERIK PLENGE JACOBSEN (1938)
21. juni 1925 - 26. oktober 1976

OTTO FREDERIK BOSERUP (1904)
in memoriam
18. januar 1890 - 1. oktober 1976

Den 1. oktober 1976 døde en brav gammel soraner forhenværende repræsentant Otto Frederik Boserup af den kendte sydsjællandske slægt. Boserup blev 86 år gammel. De senere år tog en gigtskade overhånd og tvang ham til ophold på sygehjem. Hans venlige smil og rødmosse ansigt vil stedse stå for mig - hans hukommelse for personalia var blændende! - Æret være hans minde!

Bjørn Bjørnstad (S 1930)

CARL LORENZEN (IV Hovedeks. 1904)
19. februar 1888 - 19. august 1976

I gamle Soranerblade dukker navnet Calle op igen og igen og nu er han død efter ganske kort tids sygdom. Calle var eet år og tre måneder yngre end storebroder Poul Lorenzen (S 1905) og da han blev optaget på skolen fik han tilnavnet Aron medens Poul blev kaldt Moses. Da senere Fritz Lorenzen kom til gik de tre brødre under navnene 1', 2', og 3' Mosebog. Hvorfor de fik disse navne er der ingen der ved i dag, men navnene klæbede ved dem hele deres soranertid. Iøvrigt var Calle i flere år den absolut mindste dreng på skolen og Poul Lorenzen fortæller i dag, at da Calle sidste år på Sorø blev udnævnt til delingsfører i Soldaterkorpset, var han kun få centimeter længere end den til ham udleverede sabel!

Fra sin Sorø-tid bevarede han en levende interesse for Cricket. Han fortsatte spillet da han flyttede til Horsens i den lokale klub. Meget passende for ham var det, at han sluttede med aktivt cricket-spil med en kamp som var "century og not out".

Gennem alle årene var han en trofast deltager i jydsk soranske sammenkom-

ster, hvor han brillerede med at blive "pave" i Batøk utallige gange. Han sad også i en række år i den jydsk soranske bestyrelse.

Det sidste soranske farvel får Carl Lorenzen her gennem storebroders "Kukervise":

"Se timeglasset rinder, brudt blir hver vandringsstav, men alle lyse minder dig følger til din grav."

E.S.

Academy Shorts

Margrethe I til Sorø. - Nej! Kære Læsere, det drejer sig (desværre!) ikke om Dronning Margrethe den Førstes jordiske levninger der så skammeligt blev røvet fra Sorø kirke og bortført til Roskilde - det drejer sig om et mindesmærke. En komité af kvinder, stiftet i juli 1975, har gennemført en landsindsamling i det internationale kvindeår

med det formål at rejse en statue af Margrethe I i Sorø. Indsamlingen svarede imidlertid ikke til forventningerne og den planlagte statue, der var påtænkt anbragt i nærheden af Sorø klosterkirke, blev til en mindeplade i marmor udført af billedhuggeren Josef Salomon, Birkerød, forestillende dronningen i profil. Komiten bag indsamlingen forestillede sig pladen anbragt i kirken - eventuelt i gulvet - men det er ikke så lige til at få anbragt monumenter i vore kirker. Ansøgningen skal gå en lang vej, kompetente instanser skal rådspørges - Nationalmuseet, Akademiet for de skønne Kunster, stiftelsen Sorø Akademi og kirkelige myndigheder - og historisk sagkyndige skal vurdere sagen. Resultatet af alle disse responsa blev et nej. Man ønskede ikke nye mindesmærker sat op i Sorø kirke. I mellemtiden er mindepladen overraskende blevet sendt til Sorø kommune der endnu ikke ved hvor den skal anbringes.

Overskæringen den 30. april blev atter fejret men i nyt regie. Borgmester Trojborg havde givet akademisterne tilladelse til at brænde bål på en plads ved Fægangen ved siden af boldbanerne, og akademisterne drog ad Filsofgangen til bålstedet, hvor man traditionen tro holdt bandbuller over lærerne og lod dem lide alle pinslens kvaler, mens dukker af dem blev brændt. Af gode grunde blev gamle vinterhuer ikke brændt. Dagbladet skriver den 3.5.76 at "nu er heldigvis både huer og uniformer forsvundet efter de mange års tvang"... morsomt nok har adskillige generationer soranere båret uniform uden at føle sig det mindste "tvunget" - de fleste bar den til og med med stolthed - det med "tvangen" er så som så, men selvfølgelig en god opfindelse til at begrunde afskaffelsen af en traditionsmæssig uniformering til fordel for en anden "frivillig" - - hvor må fabrikkerne af blue denim dog gnide sig i hænderne! - - Efter afbrændingen ved Fægangen gik akademisterne tilbage til skolen, og i skæret af faklerne i Fratergården sang man nogle forårssange. Rantzau

Den sidste skoledag på Akademiet inden eksamens-ræset blev af de vorrende studenter markeret i de tidlige morgentimer med et morgentraktement på Kongebrohuset. Herefter blev deres lærere afhentet på bopælen i byen, hvorefter de fantasifuldt udklædte unge mennesker sammen med lærerne begav sig tilbage til skolen. Efter ankomsten til Akademiet kastede de traditionen tro flødekarameller i grams til "de små" for derefter at invitere lærerne til kaffe på skolen. (Dagbladet 5.5.76)

Memo

Soraner-frokost den første torsdag i hver måned (klokken 12/15 den 6. januar, 3. februar, 3. marts) celebreres som sædvanligt hos Lorry, Allégade 7-9, 2000 København F, tlf. (01) 34 33 33. Tilmeldelse pr. telefon er ikke nødvendig.

Nachspiel'et udfolder sig sædvanligvis (fra omkring 14-tiden) hos Prætoria, Henrik Steffens Vej 2, 1866 København V, hvor soranere, der er forhindret i at komme til frokost, er velkomne.

Soransk aften 15. januar 1977 (se side 96).

Redaktøren ønsker glædelig jul og godt nytår til Soraner-bladets læsere. Rantzau

MEDLEMSKONTINGENTET

er for 1976 fastsat til kr. 55,00; for juniormedlemmer (fra og med årgang 1969) - samt for medlemmer, fyldt 67 år - dog kun 27,50. Medlemmer, som aftjener deres værnepligt, er kontingentfri et år, når meddelelse gives til:

SORANSK SAMFUND: Kassereren

Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10
2860 Søborg
(01) 69 11 44
Postgiro 1710

BETALING

Til de medlemmer, der er bosat i Danmark, på Færøerne, i Norge, Sverige, Finland og på Island fremsendes fortrykte girokort. Medlemmer, bosat i det øvrige udland, bedes tilsende os en check lydende på danske kroner (det koster Samfundet d.kr. 5,00 at indløse en check i fremmed valuta!). Denne indbetaling må gerne komme kassereren i hænde uden yderligere opfordring, hvorved Samfundet sparer tid og penge til opkrævning.

ADRESSEFORANDRINGER

meddeles til kassereren!

HENVENDELSER vedrørende:

SORANSK SAMFUND stiles til:

Overlæge Palle Taarnhøj
(Soransk Samfunds formand)
Københavns Amts Sygehus
2600 Glostrup
(02) 96 43 33, lokal 476

LEGATANSØGNINGER stiles til:

SORANSK SAMFUND

Direktør, cand. jur. Svend Clausen
(Soransk Samfunds næstformand)
Amaliegade 21 A, 1.
1256 København K
(01) 13 51 05, (03) 19 12 35

SORANERBLADET: Redaktion

Paul Rantzau
Lille Odinshøj 1 - 234
3140 Alsgård
(03) 10 80 53

SORANERBLADET: Administration

Statsautoriseret revisor
(Soransk Samfunds revisor)
E. Lüders-Thomsen
Frederiksgade 9, 2.
1265 København K
(01) 15 44 15

Fr. Bagges kgl. Hof-Bogtrykkeri
Borgergade 6
1300 København K
(01) 14 40 40

gælder det SPHAGNUM så tal med
PINDSTRUP MOSEBRUG A/S

PINDSTRUP
8580 RYOMGÅRD
Telefon: (06) 39 61 00

SAAB
AUTOBIANCHI
Salg-Service

Aut. SAAB forhandler
NIELS THIELE
Automobiler
STENLØSE
Tlf. (03) 17 00 72

NYT TØJ TIL BILEN

Altika

Autokonfektion
Rymsgade 23
2200 København N
(01) 39 64 41

Poul & Bent
Henningsen
(1939)

Advokat

HARALD QVIST
Landsretssagfører

Mødeberettiget for Højesteret

Frederiksberggade 25
(01) 12 32 64

Lrs. G. Tage Nielsens Eftf.

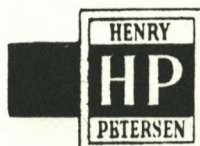
Sorø Akademi
I. Skovdistrikt

Telf. (03) 63 01 35

Indhent tilbud på

Person- Last- og Varevogne

MERCEDES-BENZ

4300 HOLBÆK
Hovedvej 4
Telefon (03) *434122

4500 NYKØBING SJ.
Autogården
Telefon (03) *411122

SVEGÅRDS
BOGHANDEL
SORØ

TELEFON (03) 63 00 27
POSTKONTO 7163

Interessentskabet
E. LÜDERS-THOMSEN
&
REVISIONSFIRMAET L. LARSEN A/S
statsautoriserede revisorer

Frederiksgade 9 · 1265 København K.
(01) 15 44 15

Soransk Samfund

SORANSK SAMFUNDS BESTYRELSE

Overlæge Palle Taarnhøj (formand)
Amtssygehuset
2600 Glostrup
(02) 96 43 33, lok. 476

Direktør, cand. jur.
Svend Clausen (næstformand)
Amaliegade 21 A, 1.
1256 København K.
(01) 13 51 05, (03) 19 12 35

Civilingeniør S. Kamman (kasserer)
Tobaksvejen 10
2860 Søborg

Sekretær fru Margot Nielsen
(ma., o., to., fre., (9-13), ti., (12.30-16.30))
(01) 69 11 44
Postgiro 1710

Advokat Bjørn Bjørnstad (sekretær)
Øster Søgade 10, 2. sal
1357 København K.
(01) 12 06 06

Stud. scient. Stefan Borg Hansen
Strandvejen 325, 2. sal
2920 Charlottenlund
(01) OR 49 75

Bibliotekarstuderende
frk. Karin Mortensen
Grønjordsskollegiet, værelse 3617,
Grønordsvej
2300 København S.
(01) 55 63 33 (inden 18, efter 20: lokal 3617)

Socialrådgiver frk. Bodil Wille Møller
Ndr. Frihavsgade 84
2100 København Ø.
(01) 26 30 93, arb. tlf. (01) 11 18 44

Grosserer Erik Sanders (formand for
Soransk Samfund Jysk Afdeling)
Skadsholm
9520 Skørping
(08) 37 19 00

Indkøbschef Olaf Teusch (formand for
Soransk Samfund Fynsk Afdeling)
Hesselhøjvej 4
5672 Brobyværk
(09) 76 13 11

Universitetslektor mag. art.
Thyge Winther-Jensen
"Brogården", Lønholt
3480 Fredensborg
(03) 28 29 31

Rektor Arne Østergaard
Rektorgaarden
Sorø Akademi Skole
4180 Sorø
(03) 63 08 37

REVISION

Statsautoriseret revisor
E. Lüders-Thomsen
Frederiksgade 9
1265 København K.
(01) 15 44 15

SORANERBLADET

Redaktion: Paul Rantzau
Lille Odinshøj 1 - 234
3140 Ålsgårde
(03) 10 80 53

Administration: E. Lüders-Thomsen
Frederiksgade 9
1265 København K.
(01) 15 44 15

Fraternitas Sorana

FRATERNITAS SORANA'S LEDELSE

Christian Bakmann
Christensen (formand)
Dalsvinget 14
8270 Højbjerg
(06) 27 03 25

Ebbe Christiansen
(kasserer)
Engdraget 13
4600 Køge
(03) 66 78 70

Palle Taarnhøj
(viceformand)
Amtssygehuset
2600 Glostrup
(02) 96 43 33, lok. 476

Olaf Krog-Meyer (sekretær)
Skovvangsvej 7
4600 Køge
(03) 66 72 14

Til Soransk Samfunds kasserer

Civilingeniør S. Kamman, Tobaksvejen 10, 2860 Søborg. Giro 400 1710

Bestillingsseddel

Undertegnede bestiller hermed Soraner-Biografier 1822-1900 til:

Navn (blokbogstaver):

Adresse:

sæt kryds i ønsket rubrik

1) For medlemmer der har købt biografier 1901-1960:	100 kr.
franco ved forudbetaling i december 76	☐
pr. efterkrav + forsendelsesomkostninger i 77	☐
2) For medlemmer der ikke har købt biografier 1901-1960:	150 kr.
franco med forudbestilling i december 76	☐
pr. efterkrav + forsendelsesomkostninger i 77	☐
3) Soraner-Biografier 1822-1900 & 1901-1960:	250 kr.
idet sidstnævnte leveres nu:	
franco ved forudbetaling i december 76	☐
pr. efterkrav + forsendelsesomkostninger i 76 & 77	☐
4) Soraner-Biografier 1747-1800:	40 kr.
leveres nu:	
franco ved forudbetaling	☐
pr. efterkrav + forsendelsesomkostninger	☐
5) Jeg vedlægger check ☐ har betalt pr. giro ☐	
6) Oplaget er begrænset, ordre ekspederes i den rækkefølge de indgår.	

Underskrift:

Årgang: